

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาสถานภาพและบทบาทตัวละครหลุ่งในนวนิยายของพงศกร มีผลของการวิจัยดังจะนำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของตัวละครหลุ่งในนวนิยายของพงศกร

การศึกษาสถานภาพของตัวละครหลุ่งในนวนิยายของพงศกร พบว่า สถานภาพของตัวละคร แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สถานภาพที่ได้มาแต่โดยกำเนิด และ สถานภาพที่เกิดขึ้นมาภายหลัง ดังนี้

เรрин ในนวนิยายเรื่อง รอยไหม

เรрин ในนวนิยายเรื่อง รอยไหม พงศกร สร้างให้เป็นลูกสาวที่มีเชื้อฟังมารดาในนวนิยาย พงศกรไม่ได้กล่าวถึงบิดาของเรрин พบเพียงว่าเรринอาศัยอยู่กับมารดาและลูกปัจฉกฝั่งชนบธรรมเนียม ความเป็นไทย และมารดาแมกพาเรринไปร้านขายผ้าตั้งแต่เด็ก จึงส่งผลให้เรрин ชื่นชอบในการทอผ้า และมุ่งมั่นศึกษาลายผ้า และด้วยสภาพแวดล้อมที่มารดาอบให้เกี่ยวกับผ้าหอตั้งแต่เด็กทำให้เรрин ตัดสินใจเลือกเรียนในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทเกี่ยวกับผ้าหอ และเลือกประกอบอาชีพเป็นอาจารย์สอนในระดับมหาวิทยาลัย สาขาวิชาการทอผ้า

พงศกรสร้างเรринเป็นตัวละครเพศหญิง สัญชาติไทย และไม่ได้ระบุอายุไว้แน่ชัด สนับนิยฐานว่าเรринน่าจะมีอายุประมาณ 28 – 30 ปี เป็นหญิงไทยที่มีรูปร่างและหน้าตาสวยงาม สมตัว ดังข้อความต่อไปนี้

พิวหวานคลอครูปร่างสูง ใบหน้ากลมโต จนูกโคลงงาน
บน ดวงหน้ายาวรูปไข่ เรือนผนังสีดำยาวส่วนที่ทำให้หลายคนคิดว่าหล่อน
เป็นคนหนึ่งหรือเป็นไทยใหญ่ไปโน่น

“ແທນ” ລັດອນຍືນອ່ອນຫວານ “ຂໍ້ເພຣະຈັງນະກະ ຈຳປາ ພັນ
ຂອບຈັງແລຍ ເຫັນໃຈເຮັກ ຕ່າງຈາກຄນໄທຢາເຮີຍ ດິນທມ ດິນທມ ຮະທນທີ່
ເລຍໄນ່ມີໂຄຮອຍກເຄາມປຸກໃນນ້ຳສັກເທົ່າໄຫວ່ ກລວ່ວ່າທຸກໆຮະທນອ່າງ
ກັບຂໍ້ອອນຄອກໄມ້ນະຄ່ວ່ ”

ເຫາເດີນທອດນ່ອງເກີຍ ໄປດ້ວຍກັນກັບລັດອນ ຂລະທີ່ເຮັນ
ກະໂດ ໂຫຍກທອນແວ່ນນໍ້າທີ່ເກີດຈາກຝານ

“ແຕ່ເດືອນນີ້ຄນໄທຢາໄນ່ຄືກັນແດ້ວ່ໄນ່ໃຊ່ຫີ່ອຄັນ ເວລາພນໄປ
ເມືອງໄທຢາ ເຫັນນ້ຳເພື່ອນຫລາຍຄນປຸກເວວໄວ້ໃນສຸວນ” ເຫາເື່ອງຫັນອົງ
ລັດອນສາຍຕາທີ່ຈັບຈຳອົງດວງຫັນວັດກະຈ່າງມີເວວພິນີພອວິເຄຣະທີ່

“ຄ່ວ່ ” ເຮັນພັກຫັນ້າ ອົດຮູ້ສຶກຮ້ອນນັ້ນຫັ້ນໜ້າຂຶ້ນມາໄນ່ໄດ້ ເມື່ອ
ຮູ້ສຶກວ່າກຳລັງຜູກຈຳອົງມອງດ້ວຍດວງຕາມປ່ານຄູ່ນັ້ນ

(ຮອຍໄຫມ : 8 – 9)

ໃນຄ້ານສຕານກາພທີ່ໄດ້ນາກຍ່າຍ່າງ ໄດ້ແກ່ ສຕານກາພກຮສ ສຕານກາພກຮສ ສຕານກາພກຮສ ສຕານກາພກຮສ
ແລະສຕານກາພທາງອາຊີພ ທີ່ເປັນສຕານກາພທີ່ໄດ້ຈາກຮສແສວງຫາຫີ່ໄດ້ນາຈາກຄວາມສາມາດຂອງ
ຕົນເອງ ພົງຄຽກໄດ້ເສັນອແນວຄືດນີ້ຜ່ານ ເຮັນ ເມື່ອມາດາບອງເຮົວເຫັນດ້ວຍກັນທາງຜູ້ໄຫຍ່ອງຮຽນທີ່
ໃຫ້ທັງສອງຄຮອບຄຮວເກີຍວ່າດັກນັ້ນ ຈຶ່ງຮັບໜັນໜັນຮຽນທີ່ກັບເຮັນ ທຳໄຫ້ສຕານກາພໂສດຂອງເຮັນ
ເປີ່ຍນເປັນສຕານກາພສຮສໃນຮູ້ນະຄູ່ໜັ້ນ ທີ່ມາດາບອງເຮັນໄດ້ຄາດຫວັງວ່າໃນອາຄົດທັງສອງຈະ
ແຕ່ງຈານ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດເຮັນເປັນຝ່າຍຂອດໜັ້ນ ເນື່ອຈາກຮຽນທີ່ພິດສັນຍາໜັ້ນແລະເຫາໄດ້ເສີຍຊື່ວິດ
ເນື່ອຈາກພາຍານມ່າເຮັນທີ່ຫລວງພຣະນາງ ແລ້ວພັດຕະກວັງນ້ຳວານ ດັ່ງຂໍ້ຄວາມຕ່ອໄປນີ້

ຕອນທີ່ນອກແນ່ວ່າຈະນາທີ່ຫລວງພຣະນາງ ແມ່ຍັງຄືດວ່າຄູ່ໜັ້ນຂອງ
ລັດອນຈະນາດ້ວຍ ແຕ່ພອຮູ້ວ່າຜູກສາວເດີນທາງນາລຳພັ້ງ ແມ່ກີ່ຄາມດ້ວຍຄວາມ
ປະຫາດໃຈ

“ອ້າວ ທນິນທີ່ໄນ່ວ່າງຫີ່ອຈີ່ ຮິນລື່ງໄປຄຸນເດີຍ ແມ່ຄາມຊື່ທີ່
ລັດອນໄມ້ອຍາກໄດ້ຢືນ”

“ຮິນໄນ່ໄດ້ນອກເຫາຫຮອກຄ່ວ່ ວ່າຈະໄປຫລວງພຣະນາງ” ລັດອນ
ແກລ້ວກັ້ນຫັນອົງຫັນສື່ອເທົ່າໃນນີ້ອ່ານເງິນເຫັນສັບຕາກັນແນ່

“มีอะไรมหือเปล่า แม่สังเกตว่าหมู่นี้รินกันชนิดนี้ไม่ค่อยพูดจากันเหมือนเดิม มีอะไรมหอยให้ค้าใจจะถูก เป็นคู่หนึ้นกัน อีกไม่นานก็จะแต่งงานกัน มีปัญหาอะไรก็ควรพูดจาหันหน้าเข้าหากัน”

(รอยไฟแน : 20)

ในด้านสถานภาพการศึกษา พงศกร เสนอแนวคิดว่า ผู้หญิงในปัจจุบันมีโอกาสทางการศึกษา และมีความเสมอภาคเป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นผู้หญิงที่มีความสามารถ ผ่าน “เรริน” ที่ทำงานเป็นอาจารย์สอนในระดับมหาวิทยาลัย สันนิษฐานว่า เรรินน่าจะสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทเป็นอย่างน้อย เนื่องจากคุณสมบัติอาจารย์สอนระดับมหาวิทยาลัยมีกำหนดไว้ว่าต้องจบการศึกษาขั้นต่ำระดับปริญญาโท ดังนั้นสถานภาพทางการศึกษาของเรริน คือ ระดับปริญญาโท ดังข้อความต่อไปนี้

“แล้วที่จะล่ะ” แม่หมายถึงมหาวิทยาลัยที่เรรินเป็นอาจารย์สอนอยู่

“รินลาพักร้อนเรียบร้อยแล้ว ไม่มีใครรู้หรอกค่า่ว่ารินไปไหน”

หล่อนเป็นอาจารย์สอนฝ่าย กากวิชาที่เรรินทำงานอยู่มีอาจารย์เพียงสี่คนเท่านั้น และทุกคนต่างเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง เรียนจบจากสถาบันเดียวกัน อายุอาสามีแต่ก่อต่างกันมากนัก ทั้งหมดจึงสนิทกันดี

(รอยไฟแน : 20)

มะณีrin ในนวนิยายเรื่อง รอยไฟแน

พงศกร ได้สร้างมะณีrin ให้เป็นเจ้าหญิงแห่งอาณาจักรล้านนา ที่ถูกปลูกฝังให้เรียนรู้ในวัฒนธรรมล้านนาทั้งภาษาและขนบธรรมเนียมประเพณี ที่สะท้อนสถานภาพของผู้หญิงที่ต้องตกอยู่ในกรอบเจ้าตัวหรือเป็นรองเพศชาย เมื่อมะณีrinเดินโผล่เป็นสาววัยแรกรุ่น ซึ่งพงศกรไม่ได้กล่าวถึงอายุของมะณีrin ไว้ แต่ผู้เขียนสันนิษฐานว่ามะณีrinอายุประมาณ 16 – 17 ปี มะณีrin ได้เรียนรู้วัฒนธรรมของล้านนาจากการถูกส่งไปอภิเษกกับเจ้าศรีวัฒนา เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ทางการเมือง ด้วยความที่บังอ่อนชั้นของมะณีrin จึงไม่ชอบการถูกบังคับในการครุณถุงชนครั้งนี้ มะณีrin จึงเลือกที่จะรักกันเจ้าศรีวงศ์ จนสุดท้ายต้องจบชีวิตลงทั้งมะณีrin และเจ้าศรีวงศ์ เนื่องจากขัดขืนพระราชประเพณีมีรักต้องห้ามและไม่ให้มีครกกล่าวถึงนามของมะณีrin ในอาณาจักรล้านช้างดังข้อความต่อไปนี้

มะภีริน เจ้าหญิงที่โลกลืม

เจ้าหญิงที่ไม่เคยมีบันทึกอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์บทใดกล่าวถึง หากแต่บันทึกที่กระดาษเก่าจะเหลือกรอบของเพียงพัน เป็นหลักฐานชั้นเยี่ยมที่ช่วยยืนยันถึงการมีตัวตนอยู่จริงของขัตตินารีองคนี้

เจ้ามะภีรินเป็นพระนัดดาของเจ้าหลวงเชียงใหม่ ถูกส่งให้มาแต่งงานกับเจ้าศรีวัฒนา ราชบุตรองค์โตของเจ้าหอหน้าหรือเจ้าอุปราชด้วยเหตุผลทางการเมือง เพื่อเชื่อมสายสัมพันธ์ของสองอาณาจักร

(รอยไฟน์ : 369)

พงศกรได้เสนอแนวคิดด้านสถานภาพที่ได้มายกย่อง ได้แก่ สถานภาพการสมรส และสถานภาพการศึกษา ผ่าน “มะภีริน” ว่าผู้ที่อยู่ในสถานภาพเจ้าหญิง ไม่มีสิทธิเลือกคู่สมรสด้วยตนเอง จะถูกห้ามมั่นหมายเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไม่ต้องหวังสองอาณาจักร เมื่ອ่อนค่างมะภีรินที่ต้องเดินทางจากล้านนามายังล้านช้างเนื่องจากถูกห้ามมั่นหมายไว้ แสดงถึงสถานสมรสของมะภีรินกับเจ้าศรีวัฒนาว่าเป็นพระคู่หมั้นกัน แม้ในที่สุดมะภีรินเลือกความตายเพื่อหลีกเลี้ยงการอภิเษกสมรส กับเจ้าศรีวัฒนา ดังข้อความต่อไปนี้

หล่อนเพ่งพิศดวงหน้าของหญิงที่หนอนอยู่แทนเท้าอย่างพินิจ พิเคราะห์ แล้วก็ต้องสะคุ้ง เพราะดวงหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดฝาดของผู้หญิงตรงหน้านั้น เป็นดวงหน้าเดียวกับดวงหน้าที่เที่ยวบ่นด้วยความชราของยายคำเที่ยง ที่ให้กุญแจพระราชวังหล่อนมา ไม่ผิดเพี้ยน

ถ้าผู้หญิงคนนี้เป็นคำเที่ยง แล้วในเวลานี้ หล่อนคือใครกันล่า

“เจ้าหญิงมะภีริน” เสียงเรียกขานของนางคำเที่ยงเหมือนจะเป็นคำตอบที่ดีกว่าอะไรทั้งหมด

“จำเอาไว้นะเจ้า เจ้าจะขอบหรือไม่อ่าจไร เจ้ามีทางเลือกอีกแล้ว หนึ่นหมายกันมาตั้งแต่เด็ก ก็เพราะว่าเจ้าหลวงเพื่นเห็นแล้วว่า หนาจะสน เจ้าฟ่อของเจ้ารินกับข้า แล้วเจ้ารินจะปฏิเสธได้จะได”

เรринเห็นความงรากกัดีสลด ได้แม้ชีวิต กระจ่างอยู่ในดวงตาของนางพี่เลี้ยงที่กำลังเกล้ามุให้หล่อน

“อยู่กันในเรือ ข้ายังสอนเจ้ารินได้ แต่เมื่อถึงล้านช้างแล้วข้าเจ้าอาจจะไม่มีโอกาสใกล้ชิดเจ้ารินเข่นนี้อีก เจ้ารินจะต้องคงอยู่และตัวเอง

ให้ดี เราต่างถื่น ต่างบ้านต่างเมืองมา เจ้าต้องทำตัวนอบน้อมเข้าไว้ ทำให้เจ้ามหาชีวิตกับพระนแหสี ทำให้เจ้าหอน้ำ ให้พระสาวนีของเจ้ารินเพ็นเอ็นดู”

(รอยไหม : 211 – 212)

ในด้านสถานภาพทางการศึกษา พงศกร ได้เสนอแนวคิดนี้ผ่าน มะลิรินว่า ผู้หญิงแม่กระทั้งชนชั้นสูงอย่างเจ้าหญิงมะลิริน ได้รับการศึกษาเพียงด้านทางอาชีพ คือ การทอผ้า ที่จะถูกฝึกฝนให้หอผ้าเจ็บานญู ซึ่งมะลิรินนี้ทักษะในการทอผ้าสามารถประยุกต์ลายผ้าอย่างมีศิลปะเป็นภูมิปัญญาห้องถีนการทอผ้าชั้นสูง ดังข้อความต่อไปนี้

เรринก้มลงพินิจดูลายที่ยังคงค้างอยู่ แล้วต้องยกมือขึ้นปิดปาก
แล้วร้องอุทานออกมาด้วยความตื่นเต้น “สร้อยสา”

“กะ คุณรินว่าอะไร” คราวนี้เป็นใหม่แน่เป็นฝ่ายที่สงสัย

“ลายกะ” เรринชี้นิ้วให้ใหม่แน่ซึ่งก้มหน้าลงมองดูผ้าเจ็บานนา รีบกล่าว “ลายคอกไม้เล็ก ๆ นี่สิกะ ใหม่แน่ลายนี้เป็นลายเก่าแก่ของราชวงศ์”
ล้านนา รีบกล่าว “ลายสร้อยสา เป็นลายคอกไม้ที่ใช้กันเฉพาะทางภาคเหนือ ของไทยเท่านั้น นอกจากลายสร้อยสาแล้ว เจ้านางมะลิรินยังผสมผสานดัดแปลงเอาลายช่อดุนนาเกี่ยวเนื่องกันเสียกลมกลืน รีบกล่าว “ลายผ้าแบบนี้ ว่า ลายช่อดุนน้ำสร้อยสาค่ะ”

“คุณรินเก่งจังนะกะ” ใหม่แน่คุณหญิงสาวด้วยดวงตาชั้นชุม “ดูลายผ้าเกิ่งเก่า ล้านนาไม่ออกหรอกค่ะ แค่รู้ว่าเป็นลายคอกไม้ ลายเดชา คณิตก็แค่นั้น”

“เจ้าหญิงเก่งมากนะกะ” เร rinรู้สึกทึ่งกับเจ้านางที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตาคนนั้น “เธอต้องมีหัวศิลปะและต้องชำนาญการทอนากที่เดียวจึงได้สามารถเอาลายที่ทอได้ยากถึงสองลาย มาผสมให้เป็นลายผ้าผืนเดียว กันได้ น่าเสียดายเหลือเกินที่ผ้าผืนนี้ยังคงไม่เสร็จ ไม่เช่นนั้น ก็จะต้องเป็นผ้าผืนที่งามมากที่สุดผืนหนึ่ง เท่านี้ก็คงหายเห็นมา”

(รอยไหม : 115 – 116)

ไนมพิม ในนานนิยายเรื่อง สาปภูษา

พงศกร แสดงแนวคิดเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมที่ได้มาแต่กำเนิดของตัวละคร “ได้แก่ สถานภาพทางเพศ และสถานภาพทางเชื้อชาติ ที่ปรากฏในนานนิยาย โดยพงศกรได้เสนอแนวคิดนี้ผ่านตัวละคร ซึ่งว่า ไนมพิม เป็นลูกกำพร้า อารักษ์ของบ้านป้า และป้าเป็นแม่ของคนที่สองของเชօ ไนมพิมเรียนรู้ที่จะต่อสู้กับโชคชะตาชีวิตที่เกิดมาในสถานภาพรองครัวที่ยากจน โดยการหางานทำและเรียนในระดับปริญญาตรี ไปด้วย ซึ่งพงศกรก็ไม่กล่าวถึงอายุของ ไนมพิม โดยตรง คาดการณ์ว่าอายุของ ไนมพิมน่าจะประมาณ 24 – 25 ปี เนื่องจากเหอกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีปีสุดท้าย

ไนมพิมเติบโตขึ้นมาด้วยการเป็นผู้หญิงที่มีอิสระในการตัดสินใจปราศจากอำนาจ เพศชาย และการที่เชือตัดสินใจทำงานนอกบ้าน ทำให้ไนมพิมได้สมัครโอลิกกวัง เป็นผู้หญิงที่มีอิสระในความคิด มีนิสัยดีรักเรียนอยู่ในตัว แต่ก็เป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูง แม้เชอยังไม่ได้แต่งงาน แต่เชอยังมีคุณรักซึ่งคาดว่าจะแต่งงานในอนาคต ดังข้อความต่อไปนี้

พ่อและแม่ของหล่อนมีอาชีพค้าขาย เมื่อเสียชีวิตไปพร้อม ๆ กัน
จึงไม่มีสนับสนุนให้ไนมพิม โชคดีที่ป้ารับหล่อนมาอุปการะ ทั้งที่
ฐานะของป้าเองก็ไม่ใช่ว่าจะดีนัก

เมื่อตอนต้นปี ป้าซึ่งเป็นผู้ปกครองเพียงคนเดียวของไนมพิม
โชคดี ความดันขึ้นสูงหล่นลงบันได เลยเกล้ายเป็นอันพาต การเงินใน
บ้านที่ค่อนข้างขาดสนับสนุนแล้ว เลยวิกฤตหนักยิ่งกว่าเก่า เพราะนอกจากตัว
หล่อนแล้ว ป้ายังมีลูกอีกสามคน น้องของหล่อนกำลังเรียนหนังสือ จึงมี
ความจำเป็นต้นใช้เงินทั้งนั้น

(สาปภูษา : 23)

ในด้านสถานภาพทางการศึกษา พงศกรได้เสนอแนวคิดนี้ผ่าน ไนมพิมว่า ผู้หญิงที่เกิดในครอบครัวฐานะยากจน ส่วนใหญ่จะขาดสนับสนุนเรื่องเงินหรือค่าใช้จ่ายในการศึกษา ทำให้ไม่สามารถจบการศึกษาได้ตามที่ตั้งเป้าไว้ อย่างเช่น ไนมพิม ที่ต้องเลือกลงทะเบียนบางวิชา เนื่องจากไม่มีเงินในการลงทะเบียน ดังนั้นสถานภาพทางการศึกษาของ ไนมพิม คือ กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ดังข้อความต่อไปนี้

ไห不成มีเดือกคงจะเบี่ยนเรียนเพื่องบางวิชา เพราะไม่มีเงินมาก
พอจะลงจะเบี่ยนเรียนได้ครบทั้งหลักสูตร ถึงแม้ว่าวิชานี้จะทำให้หล่อน
เรียนจบช้าออกไปอีก แต่ก็ต้องทำหยอดเรียนไปเลย ด้วยเหลือเพียงอีกไม่กี่
วิชา ไห不成มีจะจบการศึกษาเป็นบัณฑิตเต็มตัวแล้ว ถึงตอนนั้นหล่อนคง
มีโอกาสทางงานดีๆ ทำได้ง่ายขึ้น

(สาปภูมิ : 24)

พงศกร ได้เสนอแนวคิดสถานภาพทางอาชีพ ผ่านไห不成มี ว่าเมื่อไห不成มีต้องหาเงิน
เพื่อใช้สำหรับลงจะเบี่ยนเรียนให้ครบหลักสูตร เชื่อต้องทำงานทำ ซึ่งเชอได้รับการเชิญชวนให้เป็น
ผู้จัดการคุณร้านผ้า เพื่อเรียนด้วยทำงานไปด้วย ดังข้อความต่อไปนี้

พอได้เห็นความวุ่นวายในร้านหลังจากจันทร์ลาออกไป
ประกอบกับที่ทาวิษกำลังจะออกจากโรงพยาบาลปรีชญาจะต้องช่วยดูแล
เขาย่างใกล้ชิด ไห不成มีจึงใจอ่อนยอมรับปากหญิงสาวรุ่นพี่ในที่สุด

จะว่าไปหล่อนไม่ใจจำพอที่จะทิ้งปรีชญาในบ้านที่ฝ่ายนั้น
กำลังต้องการครรภ์คน เพราะในบ้านที่หล่อนลำบาก ปรีชญาเป็นคน
แรกที่ยืนมือเข้ามาช่วย

หญิงสาวเข้าของร้านอนุญาตให้หล่อนหยุดงานวันไห不成มีได้
ถ้าต้องการ โดยเฉพาะในวันที่มีเรียน ปรีชญาให้ไห不成มีเลือกการเรียน
ก่อนเสมอ

อันที่จริงก็ไม่ยุ่งยากอะไรมาก เพราะเหตุนี้หล่อน
ลงจะเบี่ยนเรียนแค่ไม่กี่วิชา ไปมหा�วิทยาลัยแค่วันจันทร์กับวันพุธครึ่งวัน
เท่านั้น จึงไม่เป็นปัญหาให้ผู้สำหรับไห不成มีแต่อย่างไร หากจะรับเป็น
ผู้จัดการเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของปรีชญา

และยังเป็นการดีอีกด้วย เพราะเมื่อหล่อนรับงานเป็น
ผู้จัดการคุณร้านผ้าให้กับปรีชญา นั่นหมายถึงการมีรายได้ประจำที่มั่นคง
ในแต่ละเดือน เป็นหลักประกันว่าจะสามารถเรียนหนังสือจนจบได้
ไม่เดือดร้อน

(สาปภูมิ : 39 – 40)

เพกา ในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า

เพกา ในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า พงศกรสร้างเพกาให้เป็นลูกสาวที่ดีดตามบิดามารดาที่ขยันทำงานให้องค์การสหประชาติตั้งแต่เด็ก ครอบครัวของเพกาเป็นครอบครัวที่มีฐานะและมีหน้าตาในสังคม การที่เพกาได้เรียนรู้ในวัฒนธรรมทางโลกตะวันตกอย่างประเทศสวีซูเมริกาส่งผลให้เธอเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองสูง ได้รับการศึกษาสูงและมีหน้าที่ในการทำงานที่ดี แม้เชื้ออายุประมาณ 30 ปี ก็ไม่มีความสนใจเรื่องการแต่งงาน แม้จะมีภรรยาคนรักขอแต่งงาน เพราะเชื้อชุมชนชีวิตโสดและมุ่งมั่นในการทำงานมากกว่าการใช้ชีวิตแบบมีคู่ الزوج อย่างไรก็ตามแม้ว่าเพกาเติบโตในสังคมและวัฒนธรรมโลกตะวันตก แต่ด้วยความเป็นคนไทย เธอจึงได้เรียนรู้วัฒนธรรมไทยด้วยเมื่อบิดาส่งเธอและน้องชายกลับมาไทยเพื่อเรียนรู้ชีวิตของคนไทยกันอาที่ประเทศไทยในช่วงปีดากเรียน ดังข้อความต่อไปนี้

“คุณเจ้าหนูมิงเทียนครับ ขอแนะนำให้รู้จักเพกา เชอเป็นผู้ประสานงาน
หลักของนิทรรศการครั้งนี้ จะเป็นคนตรวจรับกีฬาของคุณด้วย”

“เพกา เอ๊ะ คุณเป็นคนไทยหรือครับ” แทนที่จะเอยทักทายสวัสดี อย่างเป็นทางการ เจ้าหนูมิงเทียนกลับถามเพกาด้วยน้ำเสียงเคร่งเครဉึม มีร่องรอยหม่นเคร้าพาดผ่านดวงหน้าคมเข้มของขาจนเพกากระซิบได้

“ค่ะ กันเป็นคนไทย ทำไงหรือคะ” เพกาเลิกคิ้วตาม คงเป็นชื่อของหล่อนนั่นเองที่ทำให้เขาคาดได้

เพганกิดที่เมืองไทย ขยันดีดตามบิดามารดาซึ่งทำงานองค์การสหประชาชาตินาอยู่ที่นิวยอร์ก ตอนอายุสามขวบ พุ่มข้าวบิณฑ์ น้องชายของหล่อนมากิดที่นี่

ทุกๆ ชั้นเมอร์ฟ่อและแม่จะส่งสองพี่น้องกลับมาอยู่กับคุณอาชื่อแทนไทย ซึ่งเป็นเจ้าของสายการบินเอกชนแห่งหนึ่งที่เมืองไทย เพганและพุ่มข้าวบิณฑ์ จึงพุดไทยได้ชัดเจน กับพื้นความเป็นไทยอยู่ในตัวอย่างเต็มเปี่ยม

“ปล่าครับ ไม่มีอะไรหรอก ชื่อของคุณทำให้ผมสะกดหู”

(กี่เพ้า : 19 – 20)

พงศกร ได้เสนอแนวคิดด้านสถานภาพที่ได้มาภายหลัง ได้แก่ สถานภาพการศึกษาและสถานภาพทางอาชีพผ่าน เพกา ว่าครอบครัวคนไทยที่ขยันไปอยู่ในต่างประเทศและมีตำแหน่งหน้าที่

การงานที่ดี บิดามารดาอยู่ส่งเสริมลูกสาวได้รับโอกาสทางการศึกษาที่สูง อย่างเช่น เพกา มีโอกาสในการศึกษาในการศึกษาในมหาวิทยาลัยซึ่งอดังของอเมริกานะระดับปริญญาตรีด้วย คะแนนเกียรตินิยม ดังข้อความต่อไปนี้

ถึงแม้จะเป็นบัณฑิตเกียรตินิยมอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัย
ระดับ ไอวีลีกของอเมริกา หากนั่นไม่ใช่เป็นเครื่องการรับตัวว่า
The MET จะรับเพกาเข้าทำงาน ต่อเมื่อได้พิสูจน์ตนเองให้
คณะกรรมการเห็นถึงความสามารถแล้วนั้นแหละ

(คี่เพ้า : 8)

ในด้านสถานภาพทางอาชีพ พงศกรได้เสนอแนวคิดนี้ผ่าน เพกา ว่าผู้หญิงที่ได้รับ การศึกษาจากมหาวิทยาลัยซึ่งอดัง ย่อมมีสิทธิ์เลือกงานได้ อย่างเช่น เพกา ที่เรียนภาคหวังจะเป็น เจ้าหน้าที่ภัณฑารักษ์ของ The MET ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีเชื้อเสียงของอเมริกา เชือจึงสมควรจะและ ได้รับเลือกให้ทำงานในตำแหน่งภัณฑารักษ์ ดังข้อความต่อไปนี้

เมื่อมาอยู่หน้าอาคาร เครื่องสักเป็นมดตัวเล็ก ๆ ที่กระเบื้องหน้าคือ ปราสาทหลังนี้นา พิพิธภัณฑ์แห่งนี้กินพื้นที่หลายตารางไมล์ ว่ากันว่าจะเดินชนให้ทั่วทุกห้อง โดยละเอียดละเอียด ก็จะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า หนึ่งสัปดาห์

หล่อนภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งของ The MET หรือ Metropolitan Museum of Art พิพิธภัณฑ์ใหญ่อันดับหนึ่งของอเมริกา การที่จะได้เข้ามา ทำงานที่นี่ไม่ใช่เรื่องง่าย เพกาต้องฝ่าด่านอรหันต์มากมายกว่าที่ The MET จะตอบรับหล่อนเข้าทำงาน ทั้งสอบข้อเขียนทั้งสอบสัมภาษณ์ ทดลอง ฝึกงาน ผุดคุยกับคณะกรรมการต่าง ๆ หลายครั้ง กว่าขึ้นตอนทุกอย่างจะ เสร็จสมบูรณ์

หล่อนเฉพาะเจาะจงสมัครเข้าทำงานที่ The Costume Institute สถาบันเลือกผ้าเครื่องแต่งกาย ซึ่งเป็นห้องจัดแสดงหนึ่งของ The MET

(คี่เพ้า : 8 – 9)

พัฒนาระบบในนานาด้าน

พัฒนาระบบในนานาด้าน พงศกรได้สร้างให้พัฒนาระบบเป็นลูกสาวของข้าราชการที่มีฐานะ ในนานานิยามเรื่อง นานาด้าน พงศกรได้สร้างให้พัฒนาระบบเป็นลูกสาวของข้าราชการที่มีฐานะ ในนานานิยามพงศกร กล่าวถึง บิดาของพัฒนาระบบแต่เพียงว่า เมื่อพัฒนาระบบเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ที่กรุงเทพฯ บิดาได้ซื้อบ้านหลังใหญ่ใจกลางกรุงเทพฯ ให้เชอและเพื่อน ๆ ได้พักในช่วงที่เรียน สะท้อนถึงสภาพทางครอบครัวของพัฒนาระบบที่เป็นครอบครัวที่มีฐานะดี บิดาตามใจพัฒนาระบบให้เรียนไปจบบ้าน จึงทำให้พัฒนาระบบเป็นผู้หญิงที่มีอิสระในความคิดปราศจากอำนาจเพศของบิดา สำหรับอายุของพัฒนาระบบ พงศกรไม่ได้ระบุถึง คาดว่าอายุของพัฒนาระบบประมาณ 35 – 40 ปี และยังไม่มีคู่รัก เนื่องจากพัฒนาระบบชอบใช้ชีวิตโสด และรักในการทำงานเป็นผู้จัดการค่าแรงมากกว่า ดังข้อความต่อไปนี้

ก่อนจะเริ่มเรื่องของเรารา กันต้องเรียนคุณ ๆ ก่อนว่ายังมีหญิงสาว อิศกนหนึ่งมาเกียวกับเด็กนี้ เธอกันนั้นชื่อว่า อริยา และอย่าที่สองคุณ ๆ ควรรู้ไว้ ชื่อริษของนังพุชช์คือ พัฒนาระบบ เชยไหหมลักษะ โซะ โซะ โซะ

กัน พัฒนาระบบ และอริยาเป็นพี่น้องกันกันมายาวนาน นับตั้งแต่ ประมาณปี พัฒนาระบบ เป็นนังนักเรียนกันมายาวนาน นับตั้งแต่ พลัดกันเป็นครั้นเมเยอร์ เป็นเชียร์ลีดเดอร์ ประมวลงานพมานาง ลงกรานต์ แข่งกันมาตลอด พลัดกันได้ตำแหน่งชนิดปีเวินปี

แน่นอนจะคิดว่าคนสวยอย่างเราราทั้งสาม ต่างมีจุดมุ่งหมายอย่าง เป็นค่ารา อย่างจะไปให้ถึงดวงดาวเหมือน ๆ กัน

ด้วยความที่เป็นคนบ้านเดียวกัน เมื่อจบมัธยมปลาย เราเกี๊เลี้ยง กันเรียนต่อในกรุงเทพฯ ด้วยกัน นอกจากเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งเดียว กันแล้ว พวกราชั้นพักอยู่บ้านเดียวกันอีกด้วยต่างหาก

บ้านที่เราพักเป็นบ้านของนังพุชช์นั้นคือ เพาะดูพ่อของเชอ เป็นข้าราชการ มีตำแหน่งใหญ่โต จึงร่ำรวย มีเงินทองสามารถซื้อบ้าน หลังใหญ่ในกรุงเทพฯ ได้ ขณะที่เตียงของกันเป็นคนค้าขายธรรมชาติ มีร้านขายของชำอยู่ในตลาดประจำอำเภอ

(นานาด้าน : 64 – 65)

จากข้อความข้างต้น พงศกร ได้เสนอแนวคิดด้านสถานภาพที่ได้มาภายหลัง ได้แก่ สถานภาพการศึกษาและสถานภาพทางอาชีพผ่าน พัฒนาระบบ ว่า สังคมของผู้หญิงในครอบครัวที่มีฐานะ

ดี ย่อมมีโอกาสทางการศึกษามากกว่าครอบครัวที่ยากจน เช่นเดียวกับ พัฒศรี ที่สามารถพักอาศัยในบ้านหลังใหญ่ในกรุงเทพฯ และพาเพื่อนมาอาศัยอยู่ด้วย เมื่อเข้ามาศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี

ด้านสถานภาพทางอาชีพ พงศกร นำเสนอบนแนวคิดนี้ ผ่านพัฒศรีว่าผู้หญิงในปัจจุบันมีอิสระในการเลือกงาน และสามารถแสดงความสามารถในการทำงานได้อย่างเต็มที่ได้ อย่างเช่น พัฒศรี ที่ทำงานเป็นผู้จัดการคารา สร้างค่าราในสังกัดตนให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ชื่นชอบของประชาชน จนพัฒศรีได้รับฉายาว่า “นาดาวดัน” ดังข้อความต่อไปนี้

ชื่อริงของภัณฑ์ชนชาติกุญชรฯ ไปรู้ดีกว่า เขายืนว่าในวงการ
เขาเรียกภันว่า นาดาวพุชชี หรือนาดาวดัน อี๊ อี๊ หักคุ้นแล้วใช่ไหม
ล่ะ

ถูกต้องล่ะค่ะ ภันคือพุชชี เจิดันตัวแม่ของวงการบันเทิงไทย
บรรดานายแบบนางแบบ หรือดาราชื่อดังมากนาย ได้พำนีเมืองไทยที่
พากุญชื่นชอบผลงานของเขาและเชื่อ หลายคนแจ้งเกิดในวงการก็
เพราะฝีมือการปลูกปั้น อี๊ ปลูกปั้นของภันนี่แหละ

ใครบ้างนะเหรอ ไม่อยากเม้าท์ ยกตัวอย่างง่าย ๆ น้องแฉ้ม
แห่งวิก 8 สี นั่งไงคะ หรือน้องขนมจากอดีตรักบีทีมชาติที่หันมาอาดี
ทางการเป็นนายแบบ และกำลังจะมีผลงานละกระหายช่อง 4 ในเร็ว ๆ
นี้ หรือว่า�้องรักเดช หนุ่มลูกครึ่งไทยได้หัวนสุดยอด นั้นก็เป็นเด็ก
ในสังกัดของภันค่ะ

กุญชรรู้แล้วใช่ไหมคะว่า อชีพของภันก็คือนักปั้น หรือพูด
ให้ ทรหดหน่อยก็คือผู้จัดการส่วนตัวนั้นเอง

(นาดาวดัน : 10)

อันยา ในวนนิยายเรื่อง กลรักสตรอร์เบอร์รี่

อันยาในวนนิยายเรื่อง กลรักสตรอร์เบอร์รี่ พงศกรสร้างอันยาให้เป็นลูกสาวของบิดา
มารดาที่เข้ายไปเปิดร้านอาหารไทยที่ประเทศไทยรัฐสูงเม่นริการ อันยาได้เรียนรู้วัฒนธรรมแบบโลก
ตะวันตก ทำให้อันยา เป็นบุคคลที่กล้าคิด กล้าแสดงออก เปิดเผย ด้วยฐานะของบิดามารดาที่เปิด
ร้านอาหารไทยค้าขายจนร่ำรวย อันยาจึงมีโอกาสได้รับการศึกษางานบริษัทปริญญาตรี พงศกร
ไม่ได้กล่าวถึงอายุของอันยาโดยตรง สันนิษฐานว่าอันยาน่าจะอายุประมาณ 28 – 30 ปี เนื่องจาก

จะเรียนต่อในระดับปริญญาโท แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อคุณย่างลงอันยาไม่สบาย บิดาจึงส่งคัวอันยามาดูแล คุณย่าที่ประเทศไทย ดังข้อความต่อไปนี้

คุณพ่อคุณแม่ของลันพยพ ไปอยู่ในเมืองต่างประเทศ ตอนที่ลันเรียนจบมัธยมปลาย พ่อได้กรีนการ์ดจากการสมัครโปรแกรมสุ่มชื่อกันจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก หรือที่เรียกว่า Green Card Lotto เราทั้งครอบครัวเลยได้สิทธิ์้ายไปเป็นพลเมืองอเมริกัน

พ่อแม่ตัดสินใจขายกิจการทางเมืองไทย เพื่อไปเปิดร้านอาหารไทยที่แคลิฟอร์เนีย ลันและน้องๆ เลยได้ไปเรียนจบปริญญาตรีที่นั่นด้วย พอกำลังจะสมัครเรียนปริญญาโท คุณย่าก็เกิดไม่สบายต้องการคนดูแล ใกล้ชิด พ่อเลยส่งตัวลันกลับไทยมาอยู่เป็นเพื่อนคุณย่าที่เมืองไทย

ครั้นอยู่บ้านเกยๆ ก็คุณน้าเมื่อ ลันก็เลยหางานทำ และเมรี เพื่อนรักสนับสนุนกันให้น้าทำงานที่บริษัท Job Hunt และลันก็ทำงานด้วยความสนุกสนานมากจนกระหึ่มทุกวันนี้

(กลรักสตรอว์เบอร์รี่ : 18)

จากข้อความข้างต้น พงศกร ได้เสนอแนวคิดด้านสถานภาพที่ได้มายหลัง ได้แก่ สถานภาพการศึกษาและสถานภาพทางอาชีพผ่าน อันยา ว่า ผู้หลงใหลที่จากการศึกษาจากต่างประเทศ มีโอกาสในการรับเลือกให้ทำงานที่หลากหลาย อย่างเช่น อันยาทำงานที่บริษัท Job Hunt ทำหน้าที่ เป็นผู้ช่วยผู้จัดการ มีหน้าที่ทำทุกวิถีทางให้บุคคลที่บริษัทฯ หางานต้องการตัวออกจากงานเดิมแล้ว มาทำงานในบริษัทที่จำวัน ไม่ว่าจะผิดศีลธรรมก็ตาม เช่นเดียวกันในครั้งนี้อันยายอมปฏิบัติ การกิจทำทุกวิถีทางให้คอกเตอร์แสนถูกไม่ออกหรือลาออกจากที่ทำงานเดิม แล้วมาทำงานในสถานที่ใหม่ของบริษัทห้างวน แม่ต่อมารอเข้ามาสำนักได้เมื่อเชือปломตัวไปเป็นเลขานุการของคอกเตอร์และน้าร่วมกับคุณแม่ต่อมารอเข้ามาสำนักได้เมื่อเชือปломตัวไปเป็นเลขานุการของคอกเตอร์ ดังข้อความต่อไปนี้

คุณฟังถึงตอนนี้คงจะงใช่ไหมคะ ว่าลันกับเจ้าคิมบอมทำงานอะไรกันอยู่คือยังเงี่ยง ลันจะเล่าให้ฟัง

ลันทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่ง บริษัทของลันคือ บริษัท Job Hunt ล่าคนทำงานชื่อดัง เอียซ์ออกไปแล้วพวากุณจะต้องร้องอื้อ

ແນ່ນອນ ແຕ່ບຣີ້ຍກຈະຫຼືອະໄໂຮຍ່າໄປສນໃຈຄະ ເພຣະດ້ວຍຈຣຍາບຣອມ
ແລ້ວ ກັນດ້ອງຂອສງວນນາມຂອງບຣີ້ຍກເອາໄວ້ ໄນອ່າຈເປີ່ມຍໃຫ້ຄູນ ຈ ສູ້ໄດ້
(ກລຽກສຕຣອວ່ເບອຮື່ : 8)

ກັນທຳງານອູ້ໃນຕຳແໜ່ງຜູ້ໜ້ວຍຜູ້ຈັດກາຣມານານຫລາຍປີ ຈນກະທັ່ງ
ຄູນທັດເທິພູ້ຈັດກາຣເກົ່າເກີຍມາຢູ່ໄປຕາມວາຣະ ແລະ ຄູນທັດເຖິ່ງຂອງ
ບຣີ້ຍກທີ່ກຳລັ້ນອອງທ່າວ່າຄວຣະເລື່ອນຕຳແໜ່ງໃຈຮົ່ມນາເປັນຜູ້ຈັດກາຣຄນ
ໃໝ່

(ກລຽກສຕຣອວ່ເບອຮື່ : 9)

ພູດຈົບຄູນທັດເຖິ່ງທີ່ທຳທ່ານເໜືອນຈະເກີນປະກາກຮັບສັນກຽງຈານ
ກລັບໄປ

“ເດື່ອວຄ່ະນອສ” ກັນເຮືອນເຊື່ອນມືອ ໄປຕະຄຽບກະຮາຍແພ່ນນັ້ນ
ພ້ອມຕັດສິນໃຈຍ່າງຮວດເຮົວ

“ຕກລົງຄະ ກັນສ້າງສູງວ່າຈະທຳທຸກວິທີທາງ ເພື່ອໃຫ້ດອກເຕອົຮແສນ
ອອກຈາກບຣີ້ຍກເພີ່ມພອດ ໄປທຳງານທີ່ *Vision of Future* ໃຫ້ໄດ້”

“ດີມາກອັນຍາ” ຄູນທັດເຖິ່ງທີ່ກຳລັ້ນອອງທ່າວ່າ “ແລ້ວພົນຈະ
ເກີນຕຳແໜ່ງຜູ້ຈັດກາຣອເອາໄວ້ໃຫ້ຄູນ ແຕ່ອຍ່າລື່ມວ່າງນີ້ໄຟ່ມ່າຍອ່າງທີ່ຄູນ
ຄືດກີ່ໄດ້ ເພຣະກະນັ້ນ ພົນຈະໃຫ້ເວລາຄູນສອງເດືອນສຳຮັບກົງຈິ່ນນີ້”

“ສອງເດືອນ” ກັນຍົກມືອຈິ່ນປົກປາກທີ່ກຳລັ້ນອອງທ່າວ່າ “ມີອະດັບ
ອັນໂກະ ຮັບຮອງວ່າໄຟ່ມ່າຍອ່າທິຕິຍົກເຮີຍບ້ອຍແລ້ວຄະ ໄນເຊື່ອກົກ່ອງຄູ ອະ ອະ
ອະ”

“ອະໄຣນະໜູອັນ ນີ້ຄູນຈະທີ່ງຈານດີ ຈ ທີ່ກຳລັ້ນວ່າ ໄປເປັນເລົາ
ດີອກເຕອົຮອະໄຣກີ່ໄມ້ສູ້ ພົນໄຟ່ມ່າຍຕົກລົງດ້ວຍຫຮອກນະ” ທັນທີ່ທີ່ກວຍເທິພງວູ້ວ່າກັນ
ກຳລັ້ນຈະໄປສັນກຽງຈານເປັນເລົານຸ້ກາຮອງດີອກເຕອົຮແສນ ເພື່ອນາດີ ເບາກີ່ຮ່ອງ
ລົ້ນແໜ້ອນວ່າກຳລັ້ນຈະຄູກເຊື່ອດ

(ກລຽກສຕຣອວ່ເບອຮື່ : 15 – 16)

รินตราในนานิยายเรื่อง กลกโน้โน้น

รินตราในนานิยายเรื่อง กลกโน้โน้น พงศกร ได้สร้างเรือให้เป็นบุตรสาวที่การพเชื้อฟังบิดามารดา รินตราเกิดจากครอบครัวที่อยู่อุ่น จึงส่งผลให้รินตราเป็นคนที่มีความนุ่มนิ่นในการทำงาน และกล้าแสดงออก รินตราเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่พงศกร ไม่ได้กล่าวถึงอายุ คาดว่าประมาณ 30 ปี รินตราเรอเป็นคนไทยที่ได้รับทุนเรียนต่อในระดับปริญญาโทที่ประเทศญี่ปุ่น แม้รินตราจะประสบปัญหาในการเรียน คือ เมื่อเชอญูกัดทุน เนื่องจากไม่ได้สำเร็จการศึกษาตามที่ตกลงไว้ในทุน รินตราจึงตัดสินใจด้วยตนเอง ว่าจะเรียนต่อให้จบด้วยตนเอง จึงทำให้เธอต้องหางานทำเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าที่พักและค่าเรียนเอง ทั้งการเป็นพนักงานสวนสนุก และเจ้าหน้าที่กากบาทนำบัตร จนเธอได้พบรักกับชายญี่ปุ่นและเชอตัดสินใจแต่งงานกับชายญี่ปุ่น ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่ถึงปี ดังข้อความต่อไปนี้

รินตราเป็นคนมั่นใจในตัวเอง เรื่องร่างของหล่อล่อนสูง โอลร์ง เป็นที่สะกดตาของผู้คน จนรู้สึกสนใจอยู่เสมอ สาวชาวไทยคนนี้เป็นอย่างมาก เพราะนอกจากความน่าจะสวยงามแล้ว รินตรายังคลาดเคลื่อนและมีน้ำใจ หากเข้าและเชอไม่มีโอกาสได้สันหนากันถึงเรื่องอื่น ๆ นอกจากเรื่องงาน

(กลกโน้โน้น : 19)

พงศกร ได้เสนอแนวคิดด้านสถานภาพสมรสของรินตราว่า รินตรา เมื่อเชอได้มาทำงานให้อาคริระเพื่อคุ้มครองสาวของเขาว่า ที่เดินไม่ได้ ในตอนแรกแม้ว่าเขาทั้งสองไม่ชอบพอกัน สิบเนื้องอกนิสัยของรินตราที่เป็นคนมุทะลุ ไม่ยอมคน และอาคริระเป็นคนที่ไม่ชอบผู้หญิงดีอีกนั้นจึงทำให้ทั้งสองคนไม่ถูกชะตากัน แต่เมื่อรินตราได้มารักษาอยู่ที่คฤหาสน์ของพระภูตอาคริระ ทั้งสองคู่ได้เห็นข้อดีและข้อเสียซึ่งกันและกัน อิกทั้งรินตราได้ช่วยรักษาให้หายเป็นปกติ พระภูตอาคริระท้องคำที่น้ำมูกไหล ไม่สามารถหายด้วยยาเด็ดใดๆ ก็ตาม แต่เมื่อรินตราได้ช่วยรักษาให้หายด้วยยาเด็ดที่รินตราห้ามใช้ พระภูตอาคริระหายดีขึ้น รินตราจึงได้ขอรับบทบาทเป็นภรรยาของพระภูตอาคริระ แต่ก็ตัดสินใจแต่งงานกับในที่สุด

ในด้านสถานภาพทางการศึกษา มุ่งมองของพงศกร ผ่าน รินตรา ว่า ผู้หญิงไทยในปัจจุบันมีโอกาสในด้านการศึกษาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ มีทุนการศึกษาให้สอบชิงทุนไปศึกษาในต่างประเทศได้ ดังเช่นรินตรา ที่ขอทุนไปเรียนต่อในประเทศไทย แม้ว่าเชอจะถูกมหาวิทยาลัยตัดทุนการศึกษานี้ออกจากรอบกำหนดระยะเวลาที่ใช้ศึกษา 4 ปี แต่รินตราที่ยืนกราน

จะเรียนต่อด้วยเงินของตนเองแสดงให้เห็นว่าสถานภาพการศึกษาของริน dara คือสถานภาพนักศึกษาปริญญาโทดังข้อความต่อไปนี้

ริน dara พูดจบก็ได้แต่ถอนหายใจ หนทางข้างหน้ายังมีอุปสรรค
มากน้อยรอให้เธอต้องฟันฝ่า

หลังสาวเป็นนักเรียนทุน ได้รับทุนของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งมาศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศญี่ปุ่น เมื่อเรียนจบก็จะกลับไปใช้ทุนเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาพำบัດ ให้กับนักศึกษาที่คณฑ์เทคนิคการแพทย์

ที่จริงแล้วหากрин daraเรียนตามกำหนดเวลาสี่ปี เธอควรจะได้กลับเมืองไทยแล้ว แต่เป็นเพราะการทดลองขั้นสุดท้ายที่เธอทำเกิดล้มเหลว ทำให้ริน daraต้องเริ่มทำการทดลองใหม่ทั้งหมด ล่าสุดให้เธอข้าไปอีกหนึ่งปี

ตามสัญญา มหาวิทยาลัยจะให้ทุนญี่ปุ่นสาวเพียงแค่สี่ปีเท่านั้น หากเรียนไม่จบ ริน dara ก็ต้องเดินทางกลับไปทำงานตามกำหนด หากหลังสาวยืนยันจะอยู่เรียนต่อแม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะต้องตัดเงินทุนก็ตาม

(กลกโนโน่ : 20)

ริน dara เป็นตัวละครที่พงศกร นำเสนอด้านแนวคิดสถานภาพทางอาชีพ ว่า ผู้หญิงที่มีความรู้ความสามารถ สามารถเลือกทำงานได้หลากหลาย อย่างที่ ริน dara ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองประกอบกับมีความรู้ความสามารถ เธอเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาพำบัດที่ได้รับทุนมาเรียนต่อที่ประเทศญี่ปุ่น ดังข้อความต่อไปนี้

ริน dara พูดจบก็ได้แต่ถอนหายใจ หนทางข้างหน้ายังมีอุปสรรค
มากน้อยรอให้เธอต้องฟันฝ่า

หลังสาวเป็นนักเรียนทุน ได้รับทุนของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งมาศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศญี่ปุ่น เมื่อเรียนจบก็จะกลับไปใช้ทุนเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาพำบัດ ให้กับนักศึกษาที่คณฑ์เทคนิคการแพทย์

ที่จริงแล้วหากринค่าเรียนตามกำหนดเวลาสี่ปี เชอควรจะได้กลับเมืองไทยแล้ว แต่เป็นเพราะการทดลองขั้นสุดท้ายที่เชอทำเกิดล้มเหลว ทำให้รินค่าต้องเริ่มทำการทดลองใหม่ทั้งหมด ส่งผลให้เชอจบช้าไปอีกหนึ่งปี

ตามสัญญา มหาวิทยาลัยจะให้ทุนหกยิงสาวเพียงแค่สี่ปีเท่านั้น หากเรียนไม่จบ รินค่าก็ต้องเดินทางกลับไปทำงานตามกำหนด หากหกยิงสาวยืนยันจะอยู่เรียนต่อแม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะต้องตัดเงินทุนก็ตาม

(กลกโนโโน : 20)

เมื่อรินค่ายืนยันจะเรียนต่อปริญญาโทให้สำเร็จ เชอต้องทำงานทำที่ประเทศญี่ปุ่น ทำให้สถานภาพทางอาชีพเชือเปลี่ยนไปตามงานที่เชอเลือก คือ พนักงานสวนสนุก ซึ่งเชอต้องแต่งตัวเป็นสโนไวท์แล้วร่วมเดินในชนบทแพรด ดังนั้นความต่อไปนี้

แต่ละปีผ่านไปด้วยความยากลำบาก เงินทุนที่ได้จากมหาวิทยาลัย ใช้พอดี ไม่มีเหลือ หลายครั้งที่เชอต้องขอยืมเพื่อนศึกษาด้วยกัน หรือโทรศัพท์ทางไกลกลับเมืองไทยไปขอยืมเงินเพื่อนอาจารย์ให้ส่งมาให้ เมื่อเชอได้เงินทุนก้อนใหม่มาก็จะรีบโอนคืนให้เพื่อนอย่างรวดเร็ว

ด้วยเหตุนี้ เมื่อมหาวิทยาลัยระงับทุนในปีต่อไปรินค่าจึงมีความจำเป็นที่จะต้องหารายพิเศษทำโดยเร่งด่วน เพื่อหารายได้มาพยุงค่าใช้จ่าย และหลังจากไปสมัครทำงานมาหลายที่ สุดท้ายหกยิงสาวก็ถูกลงใจมาทำงานที่สวนสนุกแห่งนี้

เพราะเป็นสวนสนุกระดับโลกที่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยที่รินค่าเรียนมากนัก ใช้วางนั่งรอไฟเพียงแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น

สวนสนุกมีเนื้อที่หลายร้อยไร่ มีทำเลที่สวยงามแบลกตาพระตั้งอยู่ริมทะเล จึงมีงานมากมายให้เลือกทำได้ แรกที่เดียวกันค่าสาธารณูปโภค เป็นล้านทำหน้าที่แปลภาษาให้กับแขกต่างด้าวและครอบครัวที่มาเที่ยว แต่หลังจากผู้จัดการสวนสนุกได้เห็นตัวริงของหกยิงสาว เขายังคงคุยกับเชออยู่เป็นนานในเรื่องเทพนิยาย ชายหนุ่มพูดว่ารินค่าเรื่องในเรื่องเทพนิยายและนี่คือคุณสมบัติสำคัญของคนที่จะมาเป็นนักแสดง

การที่จะเป็นสโนว์ไวท์ได้ หญิงสาวผู้นั้นจะต้องเชื่อในสโนว์ไวท์ เลียก่อน และรินคารากเป็นชั่นนั้น ด้วยเหตุนี้จัดการหนุนจึงขอร้องให้ริน ตารางเปลี่ยนจากการทำงานล่ามแล้วมาทำงานแต่งชุดคอสเพลย์แทน

(กลกิโนโน : 21 – 22)

ต่อมาเมื่อรินคาราถูกกลับแกล้งให้ออกจากการเป็นพนักงานสวนสนุก ท่านชายไฮซิโน ใจจึงยื่นขอเสนอให้เชอนาคูแลหานานาผู้พิการ สถานภาพทางอาชีพของรินคาราเปลี่ยนเป็นนักกายภาพบำบัดที่คอบคูและมายูนิให้สามารถกลับมาเดินได้อย่างปกติ ดังข้อความต่อไปนี้

“เธอต้องการทำงานพิเศษ ไม่ใช่หรือ” รวมกับความสามารถอ่านใจ เชอได้ “เรามีงานพิเศษให้เธอทำ”

“หานานาของพน หยุดอาชญา มี ต้องการคนดูแล” อาทิระรีบเสริม ก่อนที่รินคาราจะงไปมากกว่านี้

“เรารู้ว่าเธอเป็นนักกายภาพบำบัดอาชญา มีประสบอุบัติ rotor คำว่า ตั้งแต่อาชญาจัดช่วง สองปีผ่านมาแล้วแต่เชอยังเดิน ไม่ได้เป็นปกติ ส่วนหนึ่งเป็นพิษทางเพศและอาพาห์เน้าพะนอมมากเกินไป ไม่ยอมให้อาชญา ทำอะไรด้วยตนเอง” ชายหนุ่มเหลือนไปมองอาทิระด้วยสายตาดามานิ

“ด้วยเหตุนี้ เราจึงอยากรักษาให้คุณไปเป็นครูที่เลี้ยงช่วยคูและอาชญา ในระหว่างที่นมหาวิทยาลัยของคุณ ไม่เปิดเรียน” อาทิระกล่าวเสริม

“โอ้ให้ รินคาราอ้าปากค้าง ตกลงพวกเขานี่เป็นครั้นแน่ เป็นพวก ยากช้ำหรือเปล่า เหตุใดจึงรู้เรื่องราวของตัวเธอละเอียดถึงเพียงนี้”

(กลกิโนโน : 52)

เกล้าม้าศ นวนนิยายเรื่อง กำไลมาศ

เกล้าม้าศ ในนวนนิยายเรื่อง กำไลมาศ พงศ์ศรีสร้างเชอให้เป็นถูกกำพร้าที่บิดามารดา เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ แต่เกล้าม้าศยังมีความโชคดีที่เกิดในครอบครัวที่มีฐานะดีและได้รับความอบอุ่นจากคุณย่าและอาที่เป็นเตมีอนบิดามารดาคนที่สอง เกล้าม้าศจึงเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีความสามารถเนื่องจากฐานะทางครอบครัวอีกอำนวยต่อการเปิดโอกาสการเรียนของเกล้าม้าศจนการศึกษาระดับปริญญาเอกในต่างประเทศ มีหน้าตาในสังคม และพงศ์ “ไม่ได้ระบุอาชญาของเกล้าม้าศ คาดว่าเกล้าม้าศอยุปะรณะ 30 ปี ดังข้อความต่อไปนี้

ดวงหน้าสวยเก่งของหญิงสาวคนนั้นยังติดตาอยู่ในความทรงจำของเขามาไม่เลือน เกล้านาคไม่ใช่คนสวยจัด หากบุคลิกดี มีสไตล์ เสื้อผ้าที่เสมอสมัยสุดเรียบเก๋ ดวงหน้าแต่งเพียงอ่อน ๆ ต่างจากสวิตาที่แต่งหน้าจัดและชอบวางแผนคุยกันอยู่ตลอดเวลา

“หวานสาวของคุณหญิงทรัพย์มี ศุภมาศ”

มารดาของเขางงหน้าขึ้นมาจากของขวัญชิ้นพิเศษที่นายพลคนหนึ่งให้ทั้งการคนสนิทส่งมา garnet ก่อนจะเล่าถึงประวัติความเป็นมาของผู้หญิงคนนี้ให้บุตรชายฟังอย่างละเอียด

“เป็นลูกของคุณบิดินทร์ ลูกชายคนเดียวของคุณหญิงทรัพย์มี รักลูกว่าพ่อแม่เสียชีวิตไปตั้งแต่แม่หนูนั่นอายุได้ไม่กี่เดือน คุณยายกับคุณอาช่วยกันเลี้ยงมา คุณสิ แพลตแปบนเดี๋ยวลายเป็นด็อกเตอร์เสียแล้ว”

(กำไลมาศ : 23)

พงศกร ได้เสนอแนวคิดด้านสถานภาพที่ได้มากายหลัง ได้แก่ สถานภาพการศึกษาและสถานภาพทางอาชีพผ่าน เกล้านาค ว่า ผู้หญิงที่เกิดในฐานะสูง ย่อมมีทางเลือกในการลุกขึ้นมาให้ได้รับการศึกษาที่สูงและสามารถเลือกเรียน ในระดับที่สูง ได้อย่างไม่มีปัญหาทางการเงิน อย่างเช่น เกล้านาค ที่แม่สูญเสียบิดามารดา คุณหญิงย่างกี ส่งเสียเธอให้เรียนจบการศึกษาในระดับปริญญาเอก ดังข้อความต่อไปนี้

ตระกูลของเชอเป็นตระกูลบุนนาค เค้า สืบกันประวัติขึ้นไปได้ถึงสมัยอยุธยาโน่น รับราชการกันเรื่อยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ คุณพวคก็จริงก้าวหน้าเป็นถึงขึ้นเจ้าพระยา เป็นแม่ทัพที่มีชื่อเสียงเกรียงไกร ตกมาถึงรุ่นเชอ ลูกขานล่าวนใหญ่เป็นข้าราชการอยู่

ตอนเรียนระดับปริญญาตรีและ โท เกล้านาคเลือกเรียนเครื่องดนตรีตะวันออก เชอสามารถเล่นดนตรีได้หลายอย่าง ตั้งแต่ ระนาด ขิม ไปจนถึงอูคูเลเล่ (Ukulele) กีตาร์เล็ก ๆ ที่เป็นเครื่องดนตรีของชาว夷

มาถึงปริญญาเอก เชอเลือกเรียนลีกลง ไปถึงการนำอาเสียงดนตรีมาใช้ในการบำบัดรักษากำลังใจ

(กำไลมาศ : 14)

ในด้านสถานภาพทางอาชีพ พงศกร ได้เสนอแนวคิดนี้ผ่านเกล้ามาศ ว่าผู้หญิงที่จบการศึกษาในระดับศึกษาที่สูง ย่อมมีทางเลือกในการทำงาน อ้างเช่นเกล้ามาศที่เลือกทำงานเป็นอาจารย์สอนในระดับมหาวิทยาลัย ดังข้อความต่อไปนี้

ครั้นพอเรียนจบ และกลับมาอยู่เมืองไทย โรงพยาบาลเอกชนหลายแห่งที่ได้ยินชื่อเสียงของเกล้ามาศในระดับนานาชาติ ต่างพากันอยากได้ตัวคือเตอร์สาว ไปร่วมงาน หากหญิงสาวกลับปฏิเสธเลือกทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง รับเงินเดือนในอัตราปกติเหมือนกับพนักงานทั่วไป ท่านกล่าวเสียงบ่นเสียดายของบรรดาเพื่อนฝูงว่า คนมีความสามารถอย่างเกล้ามาศ น่าเลือกที่จะทำงานที่สบายและมีรายได้ดีกว่านี้

(กำไลมาศ : 15)

ตอนที่ 2 บทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของพงศกร

การศึกษาบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของพงศกร ในงานวิจัยนี้ศึกษา ถือบทบาทการประกอบอาชีพ และบทบาทในครุฑนครว ได้แก่ บทบาทการเป็นลูกและบทบาทการสมรส ดังนี้

เรрин ในนวนิยายเรื่อง รอยไหม

พงศกร ได้นำเสนอบทบาทลูกสาว ผ่านบทบาทของ “เรрин” ว่า เเรринเป็นลูกสาวที่ให้ความเคารพและเชื่อฟังมารดา นิสัยของเรринเป็นคนมองโลกในแง่ดี เนื่องจากถูกเลี้ยงดูจากการดูแลความอบอุ่น สิ่งใดที่แม่เห็นว่าดี เเรринจะไม่ปฏิเสธ และจะทำตามที่แม่ร้องขอหรือเห็นชอบ โดยมีเหตุการณ์ที่เรринรับหนักกับธรณิทธ์ความความเห็นชอบของมารดาทั้งที่ไม่ได้ชอบพ่อฝ่ายชาย สามารถยืนยันให้เห็นว่า เเรринควรพกการตัดสินใจของมารดาที่เลือกคู่ครองให้ ดังข้อความต่อไปนี้

ภาพเหตุการณ์วันนั้นยังคงตราตรึงลักษณะอยู่ในหัวใจแห่งความคิด
เรринไม่เคยคิดมาก่อนว่า ภายในรากฐานสุภาพบุรุษของธนินทร์จะมีชาตาน
ร้ายซุกซ่อนอยู่อย่างมีค่าน

หล่อนกับเขานั้นหมายกันเกือบสองปีมาแล้ว ตามความเห็นชอบของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย แม้ว่าเรринไม่ได้รักสักชอบพอกับธนินทร์แต่อย่างใด หากก็ไม่ใช่คนหัวแข็ง เมื่อแม่หล่อนเห็นดีให่งานกับบิดามารดาของธนินทร์ ทุ่งสาวจึงไม่รู้ว่าจะปฏิเสธการหมั้นไปเพื่ออะไร เพราะจะว่าไปในเวลาหนึ่น หล่อนก็ไม่ได้คบหาอยู่กับผู้ใด และธนินทร์เองก็ถูกเป็นสุภาพบุรุษที่น่านับถือ ซึ่งเรринเชื่อว่าเขาจะเป็นผู้นำครอบครัวที่หล่อนต้องฝึกชีวิตไว้ด้วยได้

หลังจากการหมั้น เรринจึงเพิ่งได้พบว่าโลกแห่งความเป็นจริงและโลกแห่งความฝันบางครั้งแตกต่างกันจนสุดขั้ว

(รอยใหม่ : 307 – 308)

เนื่องจากเรринรับหมั้นกับธนินทร์ ทำให้จากสถานะโสดจึงกลายเป็นมีคู่หมั้น ซึ่งเป็นบทบาทการสมรสที่ได้มาภายหลัง พงศกรได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทการสมรสผ่านบทบาทของเรринว่าถึงแม้คนสองคนที่หมั้นหมายกันแล้ว หากมีเหตุผลที่สมควร เช่น อีกฝ่ายประพฤติตัวไม่เหมาะสม สามารถถอนหมั้นได้อบ่างเช่น เรрин แม้ยอมรับการหมั้นหมายตามมาตรของขอ แต่เมื่อเชอได้เห็นและรับรู้ในพฤติกรรมที่ไม่ดีของฝ่ายชายที่มีความสัมพันธ์ในทางซ้ำกับหญิงอื่น ทำให้เชอนำเหตุผลนี้มาเย็บและหยุดคุยกับมารดาในเหตุผลที่ไม่สามารถسانต้มพันธ์ต่อธนินทร์ได้ จนทำให้มารดาอนรับในเหตุผลและยอมให้เชอเดือกดู่องค์ของด้วยตนเองแสดงให้เห็นว่า บทบาทคู่หมั้น ทั้งสองฝ่ายที่หมั้นหมายกันแล้ว ต้องรักษาความประพฤติของตนให้ดี และหากฝ่ายใดผิดสัญญาหมั้นอีกฝ่ายหนึ่งมีสิทธิเรียกให้รับผิดใช้ค่าทดแทน หรือถอนหมั้นได้ดังข้อความต่อไปนี้

ตอนที่บอกแม่ว่าจะมาเที่ยวหลวงพระบาง แม่ยังคิดว่าคู่หมั้นของหล่อนจะมาด้วย แต่พอรู้ว่าลูกสาวเดินทางมาลำพัง แม่ก็ถามด้วยความประหลาดใจ

“อ้าว ธนินทร์ไม่ว่าจะหรือจะ รินถึงไปคุณเดียว แม่ถ้ามีอะไรที่หล่อนไม่อยากยิน”

“รินไม่ได้บอกเขาว่ารอค่า ว่าจะไปหลวงพระบาง” หล่อนแก้ดังก้มหน้ามองหนังสือเที่ยวในมือ ไม่ยอมเบยขึ้นสนับตาภัยแม่

“มีอะไรมีเรื่องเปล่า แม่สังเกตว่าหมู่นี้รินกันชนินทร์ไม่ค่อยพูดจากันเหมือนเดิม มีอะไรมากล่อยให้ค้าใจนะลูก เป็นคุ่หมั่นกัน อิก ไม่นานก็จะแต่งงานกัน มีปัญหาอะไรก็ควรพูดจา หันหน้าเข้าหากัน”

(รอยไฟน์ : 20)

ภาพเหตุการณ์วันนั้นยังคงตราตรึงสักถึงอยู่ในหัวแห่งความคิดเริ่น ไม่เคยคิดมาก่อนว่า ภายใต้ทราบสุภาพนุรุณของชนินทร์จะมีชาตานร้ายซุกซ่อนอยู่อย่างมิคืบเม้น

หล่อนกับเขามีน้ำเสียงกันเกือบสองปีมาแล้ว ตามความเห็นชอบของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย แม้ว่าเริ่นไม่ได้รู้สึกชอบพอกับชนินทร์แต่อย่างใด หากก็ไม่ใช่คนหัวแข็ง เมื่อแม่หล่อนเห็นดีเห็นงามกับนิคามารดาของชนินทร์ หญิงสาวจึงไม่รู้ว่าจะปฏิเสธการหมั้นไปเพื่ออะไร เพราะจะว่าไปในเวลาหนึ่ง หล่อนก็ไม่ได้กับหอยู่กับผู้ใด และชนินทร์เองก็คือเป็นสุภาพนุรุณที่น่านับถือ ซึ่งเริ่นเชื่อว่าเขาจะเป็นผู้นำครอบครัวที่หล่อนต้องฝากรชีวิตไว้ด้วยได้

หลังจากการหมั้น เริ่นจึงเพิ่งได้พบว่าโลกแห่งความเป็นจริงและโลกแห่งความฝันบางครั้งแตกต่างกันจนสุดขั้ว

(รอยไฟน์ : 307 – 308)

มะณีริน ในแนวโน้มเรื่อง รอยไฟน์

พงศกร ได้นำเสนอบทนาทูลูกสาว ผ่านบทนาบทอง “มะณีริน” ว่าเป็นเจ้าหญิงที่มีความอ่อนโยน อ่อนหวาน มองโลกในแง่ดี เชื่อฟังเจ้าหลวงเชียงใหม่จนได้เป็นพระนัดดาองค์โปรด ด้วยหน้าที่ของเจ้าหญิงที่ต้องตอบแทนบ้านเมือง มะณีรินจึงเดินทางจากอาณาจักรล้านนาสู่อาณาจักรล้านช้าง แม้ว่าตัวมะณีรินไม่เห็นชอบในการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ครั้งนี้กับเจ้าศิริวัฒนา แต่ก็หลอกเลี้ยงไม่ได้ดังข้อความต่อไปนี้

“ข้าเจ้าบ่ยอม” บัวเงินครัวราษฎร “ข้าเจ้าบ่เมียเจ้าพี่ แม่เจ้ากีข้อข้าเจ้ามาจากเจ้าพ่อ แล้วจะผลักไสข้าเจ้าพึงไปอย่างนั้นรีเจ้า”

“บัวเงิน” สีหน้าผู้อ้ววโลสเปี่ยมໄປด้วยความหนักอกหนักใจ
“ญาณมีต่างเดือดใจ ศิริวัฒนา กับนี้ต่างเลือก ลูกข้าต้องอภิเษกกับนະณีрин
ถ่านเจ้ากีบงอยู่ เป็นเมียได้เหมือนเดิม”

“แต่ข้าเจ้าเป็นเมียเอกสาร ถ้าเจ้าพี่นະณีринเป็นเมียพระราชาท่าน
ข้าเจ้ากีเป็นได้เพียงเมียบ่าวท่านนั้น แม่นก่อ” บัวเงินยังคงชิดหัด ดวงตา
ของเจ้าหล่อนแคงกำด้วยแรงแค้น “เหตุใดจึงบ่ให้ข้าเจ้ากับเจ้าพี่ และให้
นະณีринอภิเษกไปกันเจ้าน้อยะเจ้า”

“ศิริวงศ์ยังเด็กเกินไป” สารีผู้สูงวัยให้เหตุผล “อีกอย่าง
นະณีринเป็นเจ้าหญิงจากล้านนา เป็นหลานอักษดังแก่ตากองใจของเจ้า
หลวงเชียงใหม่ การอภิเษกครั้งนี้หมายถึงความสัมพันธ์ของสอง
อาณาจักรอีกประการหนึ่ง ศิริวัฒนาจะต้องขึ้นเป็นเจ้าหอหน้าแทนเจ้าพ่อ
ในวันข้างหน้า บ่ใช่ศิริวงศ์ นະณีринจึงมีค่าควรอภิเษกสมรสกับศิริวัฒนา
เท่านั้น”

(รอยใหม่ : 264 – 265)

ในบทบาทการสมรส พงศ์สุริ ได้นำเสนอแนวคิดนี้ผ่านบทบาทของ นະณีринว่า
ในอดีตสารีชนชั้นสูง จะถูกหมั่นหมายกับตั้งแต่ยังเยาว์วัย เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยที่ควรแก่การครองเรือน
จะถูกต้องตัวไปยังอาณาจักรของฝ่ายชายที่หมั่นหมายไว้อ่อนหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น นະณีрин ที่มิได้
ขอบพรในตัวเจ้าศิริวัฒนาแต่พระนางขอบพรในพระอนุชาของเจ้าศิริวงศ์ การอภิเษกครั้งนี้หมายถึง
ความสัมพันธ์ของสองอาณาจักรอีกประการหนึ่ง เจ้าศิริวัฒนาจะต้องขึ้นเป็นเจ้าหอหน้าแทนเจ้าพ่อ
แต่นະณีринเลือกที่จะตามใจตนเอง ไม่ปฏิบัติตามบทบาทคู่หมั่น ได้ลักษณะส่วนสัมพันธ์กับ
เจ้าศิริวงศ์ จนทำให้เจ้าศิริวัฒนาพิโธพลลังมือฆ่าเจ้าศิริวงศ์และเร่งวันอภิเษกระหว่างเจ้าศิริวัฒนา
และนະณีринเร็วขึ้น ทั้งยังสั่งให้นະณีринทอดผ้าที่ต้องใส่ในพิธิสมรสให้เสร็จ แต่สุดท้ายนະณีрин
ตรอมใจตาย และกลับเป็นเจ้าหญิงที่ถูกลืม ดังข้อความต่อไปนี้

“เจ้าพี่ศิริวงศ์” น้ำเสียงนະณีринอ่อนระโroyลงทุกขณะ “เจ้าพี่
มารับข้าเจ้า” ชื่อที่เจ้าหญิงองค์น้อยหลุดปากออกมานั้นทำให้เจ้าชายหนุ่น
เครียดขึ้นมาทันใด ดวงหน้าครรภ์บวมบึ้บด้วยแรงรกรุงแค้น

“ไม่ มะณีрин เขายังไห้เจ้ารักคนอื่น เจ้ารักได้แต่เขาผู้เดียว
เจ้าต้องรักพี่คุณเดียว เข้าใจไหมเมจาริน พี่ไม่ไห้เจ้ารักคนอื่น” พอตัวด
ออกไปแล้วเห็นร่างผอมบางกระตุกดวงตาเหลือกค้างก่อนจะแน่นิ่งไป
เจ้าชายหนุ่มก็ลดเตียงลงด้วยเพิ่งรู้สึกตัว

“เจ้าจะต้องแข็งแรง จะต้องทนผ่านเสร็จสมหวัง พี่จะรอเจ้า
จะรออยู่ที่นี่ จะไม่ไปไหนจนกว่าเจ้าจะทนผ่านเสร็จ รอให้เจ้าทนผ่านเสร็จ
แล้วเราจะแต่งงานกัน สัญญา กับพี่นະเจ้าริน สัญญา กับพี่นະ”

(รอยใหม่ : 436 – 437)

ใหม่พิม ในนวนิยายเรื่อง สาปภูษา

พงศกรได้นำเสนอบทบาทลูกสาว ผ่านบทบาทของ “ใหม่พิม” ว่าใหม่พิมเป็นลูก
กำพร้า อศัยอยู่กับป้า ใหม่พิมเป็นหลานที่มีความกตัญญูต่อป้าซึ่งเป็นแม่亲ที่สอง ใหม่พิม
จึงตั้งใจเรียนและทำงานไปด้วยและเรียนไปด้วย ด้วยความขยันและอดทน แต่เมื่อป้าของเชօ^ช
ตกบันไดจนถล่มเป็นอันพาต ทั้งยังมีลูกอีกสามคนที่ต้องดูแล ใหม่พิมจึงหาทางลดภาระของป้าด้วย
การแยกตัวออกจากบ้านเล็ก ๆ ไม่รบกวนป้าของเชօ ดังข้อความต่อไปนี้

พ่อและแม่ของหล่อนมีอาชีพค้าขาย เมื่อเสียชีวิตไปพร้อม ๆ กัน จึง
ไม่มีสมบัติใดเหลือให้ใหม่พิม โชคดีที่ป้ารับหล่อนมาอุปการะ ทั้งที่ฐานะ
ของป้าเองก็ไม่ใช่ว่าจะดีนัก

เมื่อตอนต้นปี ป้าซึ่งเป็นผู้ปกครองเพียงคนเดียวของใหม่พิม
โศคร้าย ความดันขึ้นสูงหล่นลงบันได เลยถล่มเป็นอันพาต การเงินใน
บ้านที่ค่อนข้างขาดสนับสนุนแล้ว เลยวิกฤตหนักยิ่งกว่าเก่า เพราะนอกจากตัว
หล่อนแล้ว ป้ายังมีลูกอีกสามคน ห้องของหล่อนกำลังเรียนหนังสือ จึงมี
ความจำเป็นต้นใช้เงินทั้งนั้น

หล่อนพอ มีเงินฝากธนาคารอยู่บ้างจำนวนหนึ่ง หลังจาก
ได้รับรองอยู่นาน ท้ายที่สุด ใหม่พิมจึงตัดสินใจแยกตัวออกจากบ้านและ
ไปเข้าบ้านเล็ก ๆ อยู่ของ เพื่อช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายของป้าลง แต่กระนั้น
หล่อนต้องวางแผนการใช้เงินอย่างรอบคอบ ใช้จ่ายในเรื่องที่จำเป็นที่สุด
จะฟุ่มฟื้นอยู่ไม่ได้เลย นอกจากนี้ยังต้องพยายามหางานพิเศษทำโดยเร็ว

(สาปภูษา : 23 – 24)

เมื่อไหนพิมໄได้ตกลงรับทำงานเป็นผู้จัดการร้านตลาดทอง พงศกรໄได้นำเสนอแนวคิด บทบาททางอาชีพผ่านบทบาทของไหนพิม ว่า ไหนพิมมีความสนใจในเรื่องผ้า เชือกเสื้อกษยาลายผ้า เพิ่มพูนความรู้อย่างต่อเนื่อง เมื่อเจ้านายนาผ้ามาให้เชือตรวจสอบก่อนนำไปขาย ไหนพิมจะ ตรวจสอบผ้าด้วยตนเอง และซ่อมแซมผ้าให้ดูเรียบร้อยก่อนส่งงาน ทำให้เชือได้รับความไว้ใจจาก เจ้าของร้านและทำให้เชือนี้รายได้สามารถทะเบียนเรียนจนจบการศึกษาระดับปริญญาตรีได้ ดังข้อความต่อไปนี้

สถาบันราชภัฏเชียงใหม่
รายงานผลการประเมินตนเองของมหาวิทยาลัย
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔

ประเมินสัญญาของทิพยามาก่อน ขณะที่รถสายซึ่งผ่านบ้านเข้า ของหล่อนค่อนข้างจะทึ่งช่วงห่าง รองานอยู่เก็บครึ่งชั่วโมงจึงจะผ่านมา สักคัน ยืนรอจนเมื่อยรถก็ยังไม่มานะ ไหนพิมจึงวางถุงผ้าสีขาวลงกับพื้น แล้วมองคุณคุณที่เดินผ่านไปมาเพื่อผ่านเวลา

หล่อนบนอาผ้าเก่าหดลายชนกับไปบ้านด้วยผ้าเหล่านั้น ณ ภัยกัญญาเพิงซึ่งมาใหม่ และสั่งให้หล่อนเอาไปตรวจสอบโดยละเอียด เพื่อคุ้ว่าผ้าแต่ละผืนมีตำหนิหรือข้อบกพร่องใดที่จะต้องแก้ไขซ่อมแซม ก่อนที่จะเอามาวางจำหน่าย

เพราะผ้าใบราบที่ได้มานำเข้าร้านจำนวนมาก ไหนพิม จำเป็นต้องขนบางส่วนกลับไปทำงานในส่วนของหล่อนต่อที่บ้าน มีกะนั้นจะไม่เสร็จทัน แล้วอาจถูกณภัยกัญญาตำหนิน้อได้

หล่อนเลือกเอาถุงผ้าฝ้ายสีขาวที่ใส่ผ้าตลาดทองที่ใช้ใส่ผ้าเก่ากลับบ้าน เพราะพิจารณาคุ้มแล้วมีขนาดใหญ่และแข็งแรง

(สาปภูษา : 69)

เพกา ในนวนิยายเรื่อง กี่เพกา

พงศกรໄได้นำเสนอบทบาทลูกสาว ผ่านบทบาทของ “เพกา” ว่า เพกาเป็นลูกสาวที่ให้ ความเคารพ เชื่อฟังบิดามารดา มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง เพกาเป็นลูกที่มีความตั้งใจในการศึกษา จบการศึกษาด้วยคะแนนเกียรตินิยม จนทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวเชือ เมื่อสอบผ่านการสัมภาษณ์งาน ของ The MET แสดงให้เห็นว่าเพกาໄได้ทำซื่อสีียงแก่วงศ์กระฤก ดังข้อความต่อไปนี้

เพกาจำได้ว่านมีแม่รับโทรศัพท์จากแซโรลด์ หัวหน้ากัลฟารัคก์
ของสถาบันเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย แม่ก็ร้องกรีดดีใจจนบ้านแทบแตก

“พิงค์ ไอย พิงค์ หนูอยู่ที่ไหนลูก”

หล่อนวางมือจากผ้าเช็ดหน้า โบกสายสมัยสังคมกลางเมือง
ที่ประบูรณ์ได้จากอินเทอร์เน็ต เมย์หน้าขึ้นมองมาตรการด้วยความประหลาด
ใจ เพราะมีไม่กี่ครั้งที่แม่จะร้องกรีดเสียงดังแบบนี้

“มีอะไร หรืออะไรแม่” หล่อนจำได้ว่าตามมาตรการไปอย่างนั้น

“แอ โรลเด็ลลูก แอ โรลเด็ลโลร์นา” แม่คืนเดือนจนถ้วนไม่ถูก

“แอ โรลเด็ลลูก ไหหนะ” ตอนนั้นเพกาจังนึกไปไม่ถึงแอ โรลเด็ลลูก
โคลา แต่ครั้นพอเห็นสีหน้าตื่นเต้นของมาตรการได้ันดับ หล่อนก็เลยกรีด
ออกมาอีกคน

“พยายาม ใช่แอ โรลเด็ลจาก The MET หรือเปล่าคะ”

“ใช่จังลูก” แม่ตอบเสียงลั่น “แอ โรลเด็ลให้หนูไปร่ายงานตัว
กับแขกวันพรุ่งนี้” วินาทีต่อจากนั้น เพกาจำได้ว่าหูของหล่อนหนักอื้ออึง
ไปด้วยเสียงร้องกรีดดีใจของตนของกันแม่ประسانกัน พอดีกับน้องชาย
ที่ช่วยกันทำสวนอยู่หลังบ้าน โผล่เข้ามามาดูว่าเกิดอะไรกันทั้งสอง แม่ก็
ละล้ำละลักษบอกกับพ่อว่า

“พ่อคะ The MET รับยายพิงค์เข้าทำงานแล้ว”

“เช่นเปปุญอยู่ไหนแม่ แบบนี้ต้องกล่องใหญู่” พ่อพอดีใจไป
ด้วยอีกคน ขณะที่พุ่่มข้าวบิณฑ์ น้องชายของเพกา ทิ้งเสียงในมือแล้ว
กระโ叱จนตัวลอย

เหตุการณ์ในวันนั้นฝ่านนานานเกือบห้าปี หากรุกภาค
ทุกความรู้สึกยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำของเพกานอน

(กี่เพ้า : 9)

นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์ที่เพกา บ่งบอกความเป็นลูกที่เชื่อฟังบิดามารดา เมื่อทาง
The MET ร้องขอให้เชือไปทำงานที่ประเทศไทยยังคง เพกาเป็นลูกที่ดี เมื่อมีปัญหาหรือเรื่องที่
ตัดสินใจตามลำพังไม่ได้ เชือบอกลับไปปรึกษายังบิดามารดาให้ท่านเป็นผู้ตัดสินใจ นับว่าเป็นสิ่งที่ลูก
สาวพึงกระทำ ดังข้อความต่อไปนี้

“คณะกรรมการอนุมายุมให้มากอธิบายคุณ ช่วยกรุณา
เดินทางไปซ่อนกีเพ้าให้ตระกูลเจ้า ในนามของ The MET เพราจะมีแต่คุณ
เท่านั้นที่สามารถทำได้”

“ฉัน...” เพกาอึกอัก นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะตัดสินใจได้ง่าย ๆ อย่าง
น้อย หล่อนกีต้องกลับไปปรึกษากับพ่อแม่ก่อน

(กีเพ้า : 82 – 83)

เมื่อเพกาได้ทำงานในตำแหน่งภัณฑารักษ์ พงศกรได้นำเสนอแนวคิดบทบาททางอาชีพ
ผ่านบทบาทของเพกว่า เพกาเป็นคนที่มุ่งมั่นในการทำงาน เขายังทำงานด้วยความใส่ใจต่อรายละเอียด
ของงานที่ได้รับมอบหมายอย่างละเอียด จนทำให้เพกาได้รับการยอมรับจากผู้จัดการของเธอด้วย
ข้อความต่อไปนี้

โชคดีที่เพกาเป็นคนทำงานละเอียด ใส่ใจกับทุกอย่างรอบตัว
โดยเฉพาะเลือดผ้าแต่ละชุดที่นำมาแสดง เขายังคุ้มเป็นอย่างดีตั้งแต่
ขั้นตอนตรวจรับ จนกระทั่งส่งคืนเจ้าของ ดังนั้นเพกาจึงเป็นลูกน้องที่
แข็งแกร่งและนักจะเรียกใช้งานลำกัญเสมอ ๆ

(กีเพ้า : 14)

เนื่องจากเพกามีความสามารถในการทำงาน เมื่อทาง The MET ต้องส่งพนักงานไปแก้
กีเพ้าที่ประเทศฮ่องกง เพกาจึงเป็นคนแรกที่ถูกเสนอชื่อให้รับผิดชอบงานนี้ ดังข้อความต่อไปนี้

“คณะกรรมการอนุมายุมให้มากอธิบายคุณ ช่วยกรุณา
เดินทางไปซ่อนกีเพ้าให้ตระกูลเจ้า ในนามของ The MET เพราจะมีแต่คุณ
เท่านั้นที่สามารถทำได้”

“ฉัน...” เพกาอึกอัก นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะตัดสินใจได้ง่าย ๆ อย่าง
น้อย หล่อนกีต้องกลับไปปรึกษากับพ่อแม่ก่อน

(กีเพ้า : 82 – 83)

พัฒนาในนานาประการเรื่อง มาดามดัน

ในด้านบทบาทลูกสาว พงศกรไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับบทบาทลูกสาวผ่าน พัฒนาครี โดยตรง
แต่อนุมานได้ว่า พัฒนา ซึ่งเป็นบุตรสาวของข้าราชการที่มีฐานะและผู้เป็นบิ๊กเชื่อมากกับชื่อบ้าน

หลังใหญ่ให้เชօที่กรุงเทพ แสดงให้เห็นว่าพัฒศรีเป็นลูกที่พ่อแม่ไว้วางใจ จึงสามารถมาอยู่กรุงเทพ กับเพื่อนสาวเพียงสองคนได้ ดังข้อความต่อไปนี้

ลัน พัฒศรี และอารียาเป็นเพื่อนนักเรียนกันมายาวนาน นับตั้งแต่ ประถมมาจนถึงมัธยม เรายังคงสหายแข็งกันมากตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วจะค่า ผลัดกันเป็นครั้นเมเยอร์ เป็นเชียร์ลีดเดอร์ ประกวคนงานพมาศ นางสงกรานต์ แข็งกันมาตลอด ผลัดกันได้ตามหน่วยนิคปีเว้นปี

แน่นอนจะค่ากันสหายอย่างเราทั้งสาม ต่างมีจุดมุ่งหมายอย่าง เป็นค่าฯ อย่างจะไปให้ถึงความเหมือน ๆ กัน

ด้วยความที่เป็นคนบ้านเดียวกัน เมื่อจบมัธยมปลาย เราจึงเดินทางเรียนต่อในกรุงเทพฯ ค่ายกัน นอกจากเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งเดียวกันแล้ว พากเราซึ่งพักอยู่บ้านเดียวกันอีกต่างหาก

บ้านที่เราพักเป็นบ้านของนังพูชีมันค่า เพราะคุณพ่อของเชօ เป็นข้าราชการ มีตำแหน่งใหญ่โต จึงร่ำรวย มีเงินทองสามารถซื้อบ้าน หลังใหญ่ในกรุงเทพฯ ได้ ขณะที่เตียงของลันเป็นคนค้าขายธรรมชาติ มีร้านขายของชำอยู่ในตลาดประจำอำเภอ

(มาดามดัน : 64 – 65)

ในด้านบทบาททางอาชีพ พงศกรนำเสนอบบทบาทนี้ผ่านบทบาทของพัฒศรี ว่าเมื่อเชօ จบการศึกษาแล้ว เชօเลือกเดินทางอาชีพเป็นผู้จัดการค่าฯ เชօให้ความเป็นธรรมแก่เด็กในสังกัดทุก คน ก่อนจะรับงานเชօดูแลเรื่องบุคลิกภาพของเด็กในสังกัด และเมื่อเวลาทำงานจะอธิบายและตกลง กีดขวางกับส่วนแบ่งกันเด็กในสังกัดก่อน เพื่อไม่ต้องมาผิดใจกันภายหลัง และบทบาทของผู้จัดการ ส่วนตัวของพัฒศรีที่ต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กในสังกัดของตนให้มีผลงานจนมีชื่อเสียงและ เป็นที่ยอมรับของประชาชน ดังข้อความต่อไปนี้

คุณอาจสงสัยลันว่า ลันก็มีค่าฯ ในสังกัดตั้งเยอะแยะ ลำพัง หักค่าหัวคิวหนู ๆ พากนั้น ก็สบายนั่งกินนอนกินจนแบบไม่ต้องทำงาน อื่น ๆ แล้ว อ่ายนี้จะไปลำบากลำบนหาเด็กใหม่ ๆ ให้มีอยู่ตุ่นไปทำใหม่

แทน... คุณฯ ความจริงการเป็นผู้จัดการส่วนตัว ไม่ได้สบาย อย่างที่คุณนึกหรองนะ ใช่ว่าเด็กของเราทุกคนจะดังหมดหรือเปล่า

บางคนกว่าที่กันจะได้ตัวมา ลำบากเลือดตาแทบกระเด็น แต่ไม่ได้มาบังต้องขับมาโน่น กันอีกหลายยก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบุคลิกภาพ รูปร่างหน้าตา กว่าจะผ่านมาตรฐานของกันและพาอุ กองกรรัชแรง ได้ต้องลงทุนไปยอด ทั้งหมดถ้วนเป็นเงินของกันที่ต้องสำรองจ่ายไปก่อนทึ้งนั้นแหล

อีกอย่าง หนุ่ม ๆ สาว ๆ ทั้งหลายที่คุณเห็นอยู่หน้าจอ โทรศัพท์มือถือ หรือเดินแฟชั่นบนแคดวอล์ก ก็ต้องเด็ก ๆ ที่ผ่านการเลือกของช่อง ของเข้าของงานมาแล้ว พวกที่ถูกคัดทิ้ง พวกที่แกลستแล้วไม่ได้งานมืออุเบะไป และในเมื่อกันเป็นผู้จัดการของพวกเข้า นั่นแปลว่ากันต้องดันเด็กของกันให้ถึงที่สุด เบอร์หนึ่งไม่ได้ ก็ต้องเสนอเบอร์สอง เบอร์สามเข้าไป ให้มันรักกันไปว่าจะไม่มีใครได้งานสักชิ้นเลย

ทุกครั้งก่อนตัดสินใจจะรับงานใหม่ แทนที่จะตกปากรับคำไปเลย คุณพี่นาคามั่นเชื่อไม่ทำอย่างนั้น แต่จะต้องเข้ามาคุยกับผู้ก่อนเสมอ

เชื่อจะคัดเลือกงานมาสองสามชิ้นที่คิดแล้วว่าภาพลักษณ์ดี คุ้มหน่อยหมายความกับเด็กอย่างผม จากนั้นเจ้าก็จะเข้ามาคุยรายละเอียดให้ฟังว่า แต่ละงานผมต้องทำอะไรบ้าง ใช้เวลาเท่าไร ไปถ่ายที่ไหน ได้ค่าตัวเท่าไหร่ เปรียบเทียบทั้งข้อดีข้อเสียของงานแต่ละชิ้น จากนั้นก็คุยเรื่องส่วนบ่งอย่างตรงไปตรงมาว่าผมจะได้ค่าเหนื่อยเท่าไหร่ พี่พูชี้จะได้เท่าไหร่ ซึ่งพูดกันตรง ๆ แบบนี้ก็ต้องรับ เพราะเราจะได้ไม่ต้องมาพิคิกกันภายหลัง

(นาคามั่น : 11 – 12)

อันยา ในนวนิยายเรื่อง กลรักสตรอว์เบอร์รี่

พงศกร ได้นำเสนอบทบาทลูกสาว ผ่านบทบาทของ “อันยา” ว่า เป็นหญิงสาวที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาที่ประเทศเมริการตั้งแต่เด็ก อันยาจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากอเมริกา อันยาเป็นคนมีความมั่นใจในตนเองสูง ขี้เล่น แต่เมื่อคุณย่างของเธอไม่สวยงาม เชอร์นเดินทางมาดูแล

ตามคำสั่งของบิคاثันที่ นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์ที่ทวยเทพ พยายามขอเชือเด่งงาน แต่อันยาปฎิเสธ เชือตระหนักว่าแม้จะเชืออยู่ประเทศไทยและบิคามารดาของเชืออยู่ที่เมริกา อันยาต้องรักษาชื่อเสียง ของคระกูลไม่ชิงสูกก่อนห้าม เมื่อทวยเทพขออันยาเด่งงาน เชือจึงปฎิเสธไป เนื่องจากบิคามารดา ไม่ทราบเรื่องราวในฐานะคนรักของทวยเทพ และด้วยเหตุผลอีกอย่างคือ เชือไม่เคยชอบพอทวยเทพ ในฐานะคนรัก แสดงให้เห็นว่าแม้อันยาเป็นผู้หญิงสมัยใหม่แต่ก็ยังมีความคิดรักกันวุฒิส่วนตัวแบบ โบราณ เกาะพะและเชื้อฟังบิคามารดา ดังข้อความต่อไปนี้

“ถ้าหนูอันไม่ชอบบริษัทเก่า ลาออกจากงานมาอย่างนี้ mn ว่า
ต่อไปนี้ไม่ต้องทำงานอะไรแล้วละ” ทวยเทพไม่รอฟังคำตอบของกัน
หากรีบตัดสินใจรวดเร็วตามประสาคนใจร้อนว่า

“เออเป็นว่าหนูอันเด่งงานกับพน ออยเป็นแม่บ้านคงดูแลพน
เดยดีกว่า”

“จ้าก” กันร้องลั่น “ขอเด่งงานกันง่าย ๆ แบบนี้เลยหรอ”

“อ้าว” ทวยเทพทำหน้าหรา “กีเรานเป็นเพนกันมาตั้ง
นานแล้ว ผู้หลักผู้ใหญ่ถามพมหลายท่านว่ามีอะไรให้เราจะเด่งงานกันสักที”

“โน-men นั่ก ๆ ไกรเป็นเพนคุณยะ” กันร้องกรี๊ด

“ไม่ต้องห่วงนะครับหนูอัน” ทวยเทพทำเสียงเหมือน
พระเอกกำลังขอนางเอกเด่งงาน “เดียวพมสั่งตัวเครื่องบินไปเมริกา
ให้คุณพ่อคุณแม่ของหนูอันบินมานานของ雷达่ไหม”

“ไม่ดี” กันล่าຍหน้าดิก ขึ้นทวยเทพทำแบบนี้ พ่อแม่ได้เล่น
งานพันตายแน่ โภธรานที่ไม่ดูแลตัวเองให้ดี ชิงสูกก่อนห้าม

(กรรักสตรอว์เบอร์รี่ : 17 – 18)

เมื่ออันยา ตัดสินใจทำงานที่ประเทศไทย พงศกร ได้นำเสนอบทบาททางอาชีพผ่าน
บทบาทของอันยา ว่าบทบาทผู้ช่วยผู้จัดการในบริษัท Job Hunt ทำให้ที่ทำทุกวิถีทางดึงคนตามคำสั่ง
บริษัทผู้จ้างงานเพื่อให้บุคคลนั้นๆ ได้ออกจากงานหรือลาออกจากงานแล้วตัดสินใจมาทำงานที่
บริษัทผู้จ้างงาน และครั้งนี้อันยาต้องการทำตำแหน่งผู้จัดการบริษัท จึงตัดสินใจทำทุกวิถีทางให้
ดี๊ด๊อกเตอร์เสน ถูกใจลูกค้าจากการทำงานและยอมทำงานให้กับบริษัทใหม่ อันอาจจึงปลอมตัวเป็นเลขานุการ
ของดี๊ด๊อกเตอร์เสน เพื่อให้แผนการได้ดี๊ด๊อกเตอร์เสนออกจากการสำเร็จ ดังข้อความต่อไปนี้

คุณฟังถึงตอนนี้ กองจะงใช่ไหมคะ ว่ากันกับเจ้าคิมบอมทำงานอะไรกันอยู่ คือยังไง กันจะเล่าให้ฟัง

กันทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่ง บริษัทของกันคือ บริษัท Job Hunt ล่าคนล่างานชื่อดัง เอเบชื่อออกไปแล้วพากูณจะต้องร้องขอ แผ่นอน แต่บริษัทจะชื่ออะ ไรอ่าไปสนใจค่ะ เพราะด้วยจรรยาบรรณ แล้ว กันต้องขอส่วนนามของบริษัทเอาไว้ ไม่อาจเปิดเผยให้คุณ ๆ ได้

หน้าที่ของกันก็ไม่มีอะไรมาก คือ ค่อยทำงานที่เหมาะสมให้กับ คน และจับตาหานคนที่เหมาะสมให้กับงาน ก็เท่านั้น ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น มีคนหนึ่งคน มีความสามารถพิเศษหนึ่งอย่าง กันก็ค่อยหาบริษัทที่ เหมาะสมให้ แล้วส่งเขาไปทำงานที่นั่น

ในขณะที่บางบริษัทกำลังหานคนที่มีคุณสมบัติบางอย่าง กันก็ พยายามช่วยเข้าตามหาตามล่า บางครั้งคนคนนั้นทำงานอยู่ที่อื่นแล้ว บริษัทของเราจะหาทางซื้อตัวเขาไปให้บริษัทที่ต้องการตัว

(กลรักสตรองเว็บอร์รี่ : 8 – 9)

กันอีกอัก เกือบจะบอกความจริงกับทวยเทพไปแล้วว่า ทั้งหมดนี้ ไม่ใช่เรื่องของสักหน่อย หากเป็นแผนการที่กันกับคุณธกฤต枉ไว้

ตามแผนร้าย เอ๊ย แผนปฏิบัติการของเรา กันจะหาทางแทรกซึ้น เข้าไปในบริษัทเพียงพอดี ในฐานะเลขานุการคนใหม่ของคือเตอร์แสน และพยายามทุกวิถีทาง ให้เจ้านายของกันถูกไล่ออก จากนั้นคุณธกฤตจะ เชิญให้คือเตอร์แสนเข้าไปทำงานในบริษัทใหม่ ที่ชื่อว่า Vision of Future หรือวิสัยทัศน์แห่งอนาคต

(กลรักสตรองเว็บอร์รี่ : 17)

เมื่ออันยาปลอมตัวเป็นเลขานุการของคือเตอร์แสน ทำให้อันยารู้ว่าคือเตอร์แสน เป็นคนดี และบริษัทที่เข้ามาเชื่อให้ทำทุกวิถีทางให้คือเตอร์แสนถูกไล่ออกจากงานนั้นนี้ แผนการ จะหลอกใช้ให้คือเตอร์แสนสร้างสารเคมีทำลายสิ่งแวดล้อม อันยาจึงรู้สึกว่างานที่เธอรับ มอบหมายให้ทำในครั้งนี้ผิดจรรยาบรรณ อันยาจึงสารภาพผิดกับคือเตอร์แสนและลาออกจาก บริษัท Job Hunt ในที่สุด ดังข้อความค่อไปนี้

“ເຫັນໄນ້ໄດ້ນະຄະ” ພລ່ອນຫຼຸດຄຳພຸດປະໂຍກນັ້ນອອກມາອ່າງ
ຮວດເຮົວ ພຣ້ອມກັບຜ່ອນຄົມທາຍໃຈອອກມາອ່າງ ໂດຍອກ ທີ່ຕົນເອງສາມາດພຸດ
ໃນສິ່ງທີ່ຄືດອອກມາໄດ້ໃນທີ່ສຸດ

“ອະໄຣນະ” ດີອັກເຕັກຮ່ານໆທີ່ມີຫຼຸດທີ່ນີ້ວໜ້າ ທ່າທາງເທົ່ານີ້ໄມ້ເຊື່ອໃນ
ສິ່ງທີ່ໄດ້ຂຶ້ນ “ຄູນພຸດໃໝ່ໆ ອະໄຣໄນ້ໄດ້ຄົກົນ”

“ສໍາຜູນຄ່ະ” ພັນຕອນເສີ່ຍງໜັກແນ່ນ ແນ້ອນກັບສີຫນ້າແລະ
ໜ້າຕາ “ເຫັນໄນ້ໄດ້”

“ອັນຍາ” ດີອັກເຕັກແສນທີ່ຕົວລົງນັ້ນບັນໂຫຼຳສີສ່ວຍ ເບີນມວດຄົ້ວ
ມຸ່ນອ່າງປະກາດໃຈ “ຕລກທີ່ອັນປ່າ ອູ້ໆ ຄູນກົ່ນມາອອກພນວ່າໄນ້ໄທ້ເຫັນ
ສໍາຜູນ ທີ່ໆ ທີ່ມີ້ອກ່ອນຫນ້ານີ້ຄຸນແປ່ນຄົມເຊີຍຮົມນາ ໂດຍຕລອດ”

“ພັນ ໂກທກຄູນຄ່ະ” ພັນຢືນດອກອ່າງທຽບນັງ ກ່ອນຈະອົບນາຍ
ເຮືອງຮາວທັງໝາດທີ່ເກີດຈິ້ນ ໂດຍລະເອີດ

(ກລຽກສຕຣອວ່າເບອຣີ : 233)

ຮິນດາຮາ ໃນນວນຍາຍເຮືອງ ກລົກໂມໂນ

ພົງຄර ໄດ້ນຳເສັນອນທນາຖລູກສາວ ຜ່ານບທນາທຂອງ “ຮິນດາຮາ” ວ່າ ຮິນດາຮາເປັນຜູ້ໜົງທີ່
ເຊື່ອໃນຕໍານານປັນປາ ເນື່ອງຈາກນີ້ມາໄດ້ມອບໜັງສືອົນທານ ໄທ້ເປັນຂອງວັນກີບ
ທຸກຄັ້ງທີ່ເຮັດຄົດເປົ້າຈະນຳນາຍ່ານແລະພກໄປໄຫວ່າຍທຸກທີ່ ແນ້ກຮະທັງເຂອມາສຶກຍາຕ່ອ ໃນຮະດັບ
ປັບປຸງໂທ ເຮັດກີບພົກຕິດຕ້ວາມ ແສດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຮິນດາຮາ ແນ້ໄຕແລ້ວແຕ່ຍັງພົກໜັງສືອົນທານທີ່ນີ້
ເຮັດຊື້ເປັນຂອງວັນກີບ ເປົດຕິດຕ້ວ່າເຮັດເສັນອ ມັງສືອົນທານເລີ່ມນັ້ນເສີ່ມອື່ນເປັນຕົວແທນຂອງນີ້ທີ່ຮິນ
ດາຮານຳເປັນເກົ່າງເປົ້າ ເນື່ອງຈາກນີ້ມີບົດກູ້ໄກລ້າ ສະຫຼຸບອັນດີ່ສັນກາພຂອງລູກທີ່ພິ່ງຈຳລັກ
ດິນບົດນາມາຮາ ດັ່ງນີ້

ຮອຍຍື່ນທີ່ເກລື່ອນອູ້ນຄວງຫນ້າມສັນຂອງຫຍ່າຍຫຼຸ່ມ ກັນເສື່ອຝ້າທີ່
ເຂາສວນ ທຳໃຫ້ຈຸນດູແລດູເໜືອນກັບເຈົ້າຫາຍຜູ້ສ່າງໆນັ້ນທີ່ຫຼຸດອອກມາກາຈາກ
ໜັງສືອົນທານ

“ໜັງສືອເລີ່ມນີ້ອີກແລ້ວ ໜັງສືອຈະໄຣທີ່ອົງຈັງ ຄົນນີ້
ກວາມສຳຄັນ ສໍາຫັບຄູນນາກສິນະ ພົມເກີນຄູນຄືອືດມີອູ້ຕລອດ”

“ຕໍານານພື້ນແມ່ງຄູ່ປຸ່ນຄ່ະ” ຮິນດາຮາສ່າງຍື່ນອ່ອນໄອນໃຫ້ກັນຈຸນ
ເຮັດສ່າງໜັງສືອົນທານໃຫ້ນີ້ໃຫ້ເພື່ອນດູ “ໃນຊູດມີສິນກວ່າເລີ່ມ ເອຕໍານານ

พื้นเมืองของญี่ปุ่นมาเขียนเล่าให้เด็ก ๆ อ่าน แต่ในบรรดาสิบกว่าเล่ม กันขอบเล่นนีมากที่สุด พ่อพันชือให้เป็นของขวัญวันเกิดตอนอายุ 12 ปี เป็นหนังสือเล่มโปรดของพันแยนจะ “ไปไหนก็ต้องนำติดตัวไปด้วยทุกที่”

(กลกิโนะโนะ : 17 – 18)

ในด้านบทบาททางการสมรส พงศกร ได้นำเสนอผ่านบทบาทของรินดารา ว่าเมื่อรินดารา ได้พบรักกับอาคริระ ในช่วงที่รินดาราข้ามมาอยู่ในคฤหาสน์ของอาคริระ เพื่อคุ้มครองสาวของเข้า จึงทำให้หันสองได้รู้จักกันมากขึ้น ในช่วงระยะเวลาไม่ถึงปี เมื่ออาคริระตัดสินใจขอรินดาราแต่งงานและเรอได้ตกลงแต่งงานกับเขา ด้วยการกิจของตระกูลต้องหอผ้ากิโนะโนะโซชิ เพื่อให้เทพนகกระเรียนได้กลับคืนสู่สวารรค์ รินดาราได้รักษาภาระซึ่งเป็นนักกระเรียนทองคำไว้จนนักกระเรียนผลัดตนทองคำ แล้วทำมาท่อผ้าได้สำเร็จ เห็นได้ว่ารินดาราได้ช่วยหรือสามีของเธออย่างเต็มที่ ดังข้อความต่อไปนี้

เมื่อของหลูงสูงวัยสั่นเทา สายตาที่เพ่งมองดูลายกระเรียน
การปีกนั้นตั้งใจเต็มที่ รู้สึกภาคภูมิใจที่ได้ทำหน้าที่ที่สำคัญที่สุดในช่วง
สุดท้าย

กิโนะโนะโซชิ...

กิโนะโนะที่หอดูสีบล็อกกันนานนานแสนนาน ไม่น่าเชื่อว่าจะ
สำเร็จลงในมิยาคาวะรุ่นที่ 35 นี้เอง

ความสำเร็จในครั้งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากปราศจากหลูง
สาวชาวไทย ผู้ที่ใช้ชีวิตส่วนมากโดยบังเอิญ ไม่ใช่สิ มิกิโอมิย์กันตอนแรก
ต้องบอกว่าเป็นผู้ที่เมียวโซะอิจิสั่งลงมา เพื่อช่วยเหลือคนรักของเธอให้
กลับสวารรค์ได้ด้วยหาก

อุปสรรคมากมายที่ขวางกัน จนเกือบทำให้รินดาราทำการกิจ
นี้ไม่สำเร็จ หากเมื่อปีกิโนะโนะโนนั่นสำเร็จแล้ว มิกิโอมิย์กิโนะ ก็ไม่ออกมาร่วม
กิโนะโนะโซชิจะพาท่านชายกลับสวารรค์ได้อย่างไร

(กลกิโนะโนะ : 493)

ในด้านบทบาททางอาชีพ พงศกร นำเสนอบทบาทนี้ผ่านบทบาทของรินดารา ว่า
รินดาราเป็นนักศึกษาทุนเรียนระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาพม่าบันดัที่ประเทศญี่ปุ่น เมื่อเชօฤก
ตัดสิทธิ์ทุน เชօต้องสมัครงาน งานแรกที่เชօไปสมัครคือ พนักงานสวนสนุก ตำแหน่งส่วนชุด

กอสเพลย์ ช่วยให้รินคาราสามารถแบ่งเวลาทำงานกับเวลาเรียนได้ โดยไม่กระทบแม้ไม่ได้รับทุนการศึกษา บทบาทของผู้สาวชุดกอสเพลย์สิ่งที่สำคัญคือผู้สาวต้องเชื่อมั่นในเทพนิยาย เช่นเดียวกับรินคารา และรินคาราก็ทำหน้าที่นั้นเป็นอย่างดี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ทุก ๆ วันรินคารามีหน้าที่สวนชุดสวย แสดงเป็นเจ้าหญิงในเทพนิยาย เพื่อถ่ายภาพกับเด็ก ๆ และร่วมแสดงในขบวนพาเหรดของเหล่าตัวละครจากเทพนิยายตอนช่วงหัวค่ำ”

“รินคาราตอบรับอย่างไม่ลังเล ไม่ใช่พระ ได้แต่งตัวสวยแต่เป็นเพราะงานแต่งกอสเพลย์เป็นเจ้าหญิงเริ่มต้นในช่วงมื้ายแก่ ๆ ไปจนถึงสามทุ่ม แม้มหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมแล้ว หล่อนก็ยังสามารถทำงานไปพร้อมกับทำงานทดลองและทำวิทยานิพนธ์ได้ ถนนรายได้จากตำแหน่งนี้ยังดีกว่าล่ามเป็นไหน ๆ ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายก็จะหมดไป แม้ไม่ได้รับทุนจากมหาวิทยาลัยก็ไม่มีอะไรที่ต้องเป็นห่วง”

(กลกโน โน : 22)

รินคาราสวนบทบาทของสโนไวท์จนเป็นที่ชื่นชอบของผู้เข้าชมสวนสนุกและเป็นที่ยอมรับของผู้จัดการสวนสนุก แสดงให้เห็นว่ารินคาราปฏิบัติหน้าที่สอดคล้องกับสถานภาพทางอาชีพนักงานสวนสนุก แต่วันหนึ่งรินคាបูกปลดตำแหน่งออกจากงานในสวนสนุกรินคานั่งเรียนทำงานใหม่ และเธอได้งานดูแลอาฐมิ หญิงสาวผู้พิการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“สายตาที่ผู้จัดการจ้องมองหลบซ่อนอย่างเต็มไปด้วยความชื่นชมและนั่นทำให้ชาญริบอนไม่ได้”

“แต่ มิสринคาราเป็นคนไทยนะครับ เธอไม่ใช่คนญี่ปุ่นสักหน่อย”

“สโนไวท์ก็ไม่ใช่คนญี่ปุ่น เพราะฉะนั้น ครกีสามารถเล่นบทนี้ได้เช่นกัน มิสринคาราเชื่อในเทพนิยาย เชื่อในสโนไวท์และนี่คือคุณสมบัติสำคัญที่ผมเลือกเธอ หวังว่าคุณจะเข้าใจนะชาญริ จะไม่มีการโวยวายจะไรอิก พมได้ตัดสินใจไปแล้ว มิสринคาราจะเริ่มงานวันพรุ่งนี้เลย”

แล้วริน dara ก็ไม่ทำให้ผู้จัดการพิดหวัง ด้วยบทบาทสโโนว์ ไวน์ที่ซอส่วนนั้น เป็นที่นิยมชนชอบในบรรดาเด็ก ๆ ที่ mana เที่ยวสวนสนุก และผู้ปกครองอย่างมาก ทุกวันริน dara จะถูกผู้คนรุมล้อมเพื่อขอถ่ายภาพ ด้วยมากมาย ไม่แพ้มิกกี้เม้าส์หรือโคนดัตติกาเลยทีเดียว

ยิ่งตอนที่เธอปรากฏอยู่บนเวทีนักกายภาพบำบัดให้กับอายุนิ เด็กสาวที่พิการ แกระทั้งเจ็บ มีเสียงกรี๊ดกรี๊ดดีใจความชื่นชอบ และแสงไฟจากแฟลชก็ ส่องประกายสวยงาม อีกหนึ่งเวทีนักกายภาพบำบัดที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง

(กลกโน้ต : 24)

เมื่อริน dara ได้รับโอกาสอีกครั้งเป็นนักกายภาพบำบัดให้กับอายุนิ เด็กสาวที่พิการ เนื่องจากประสบอุบัติเหตุรถคัวร์ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ เธอได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ ใช้ความอดทนต่อ ความดื้อรั้นของอายุนิจนอายุนิสามารถเดินได้อีกครั้ง ดังข้อความต่อไปนี้

เมื่อส่วนสร้อยในลำคอ ด้านหน้าจึงเป็นเหมือนพระ ล้วน ด้านหลังก็คือ โซโนริรูปนักเรียนเหินฟ้า และนั่นทำให้ริน daraตั้งใจว่า จะทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด จะพยายามทุกอย่าง เพื่อให้หนูอายุนิ กลับมาเดินได้อีกครั้งหนึ่ง

อายุนิไม่ใช่เด็กดื้อหรือองอาจอย่างที่ริน daraนึก หลังจากเริ่ม ฝึกกล้ามเนื้อ เพื่อให้พร้อมจะลุกขึ้นมาเดินได้อีกครั้งหนึ่ง นักกายภาพบำบัด สาวชาวไทยก็พบว่า เด็กหญิงมีความอดทนมากกว่าเด็กในวัยเดียวกันหลาย เท่า

(กลกโน้ต : 144)

บทบททางอาชีพนักกายภาพบำบัดสอนคล้องกับสถานภาพของการเป็นนักกายภาพบำบัด ที่ริน dara ให้ความสนใจและมุ่งมั่นรักษา ทำกายภาพบำบัดให้อายุนิสามารถเดินขึ้นอีกครั้ง และ การกระทำของเธอทำให้อายุนิมีพัฒนาการทางกล้ามเนื้อดีขึ้นตามลำดับ ริน dara ปฏิบัติหน้าที่ เป็นนักกายภาพบำบัดจนเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนภายในคุหาสน์ เมื่อเห็นพัฒนาการของอายุนิ แสดงถึงบทบาทและสถานภาพทางอาชีพของเธอสอนคล้องกัน และริน dara มีจ老爷บารอนในการ ประกอบอาชีพสูง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ริยะแทน ไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อรวมที่คุหานส์มีความใน
หลาภลังค์ป่าหัดต่อมากล้าพูดว่าอยู่มีพัฒนาการที่ดีขึ้นเห็นอย่างได้ชัด จาก
ที่ต้องนั่งอยู่ในรถเข็นตลอดเวลา ขณะนี้กล้ามเนื้อขาของเด็กหญิงเริ่มนี
กำลังมากขึ้น อยู่มีสามารถยืนได้โดยใช้ไม้เท้าได้ครั้งละนาน ๆ หาก
การฝึกเดินยังคงดำเนินต่อไปเช่นนี้ อีกไม่นานนักอยู่มีจะต้องกลับมาเดิน
ได้เป็นปกติอย่างแน่นอน

ปฏิเสธ ไม่ได้เลยว่าทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะความทุ่มเทของริน dara
ยิ่งเห็นอาการซึ่งชั่นชั่นหญิงสาวชาวไทยออกนอกร้าน ริยะยิ่งรู้สึกไม่พอใจ

(กลกโนโน : 147)

เกล้ามาศ ในนวนิยายเรื่อง กำไรมาก

พงศกร ได้นำเสนอบทนาทูลูกสาว ผ่านบทบาทของ “เกล้ามาศ” ว่า เกล้ามาศ แม้เป็นถูก
จำพร้าบความคิด แต่เชอก็เชื่อฟังคุณย่าและอาของเชอ เมื่อันกับข้อความที่คุณย่ากำชับให้ทำของ
คุณหญิงอินทนิลไปคืน เนื่องจากไม่ใช่ของของเราเก็บไว้นานไม่ได้ และเกล้ามาศก็นำไปคืน แสดง
ถึงความเชื่อฟัง เสมือนเป็นการทดสอบคุณบิดามารดาทางอ้อม ดังข้อความต่อไปนี้

หลวงตาหักด้วยน้ำเสียงปรานี แวดล้อมห่านแห่นใส่ต่างจาก
ผู้สูงอายุในวัยเดียวกัน มีรอยแผลเป็นบนคาดใหญ่พอดผ่านตั้งแต่หน้าผาก
ลงมาอย่างซึ่งกหน้าด้านขวา ดูน่ากลัวถือลับในขณะเดียวกัน

“ค่ะ” เกล้ามาศตอบด้วยเสียงสุภาพ

“แล้วเอาเครื่องประดับไปคืนคุณอินทนิลเขาหรือยัง”

คุณหญิงทรัพย์ณิหันมาถาม ขณะที่หลวงตาปูรุษช่วงก้มือที่กำลังจะหยิบ
ถ้วยน้ำชามาจิบ

“คืนเรียบร้อยแล้วค่ะ” ผู้เป็นหลานตอบ

(กำไรมาก : 92 – 93)

เมื่อเกล้ามาศ ตัดสินใจรับงาน ตำแหน่ง อาจารย์สอนมหาวิทยาลัย ซึ่ง พงศกร ได้นำเสนอ
บทบาททางอาชีพผ่านบทบาทของ เกล้ามาศ ว่า เกล้ามาศนอกจากจะต้องปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์
สอนหนังสือ เชอต้องพัฒนาตนเองด้วยการทำวิจัยเพื่อเลื่อนระดับตำแหน่งทางวิชาการและงานวิจัย

นี้มีความยากเนื่องจากการแสดงหุ่นระบบกมีน้อยลงในปัจจุบัน แต่เชอก็มีความมุ่งมั่นที่ จะทำ
แสดงถึงบทบาทอาจารย์ที่ต้องมีความไฟเรียนรู้พัฒนาความรู้ตนเองอยู่เสมอ ดังข้อความต่อไปนี้

เกล้ามาศนีก诏 ไรบ้างอย่างขึ้นมาได้ เชอกำลังวางแผนทำงาน
วิจัยเรื่องเครื่องคนตระไทยกับการแสดงหุ่นระบบ ก เพื่อใช้สำหรับเลื่อน
ระดับตำแหน่งทางวิชาการอยู่พอดี

“มีเรื่องมากมายให้วิจัย ทำไม่มาศเลือกเรื่องนี้” พринถานเกล้า
มาศ เชอเป็นเพื่อนอาจารย์ที่สอนหนังสือในคณะเดียวกันกับหกุิงสาว
“ฉันอยากรำต่อยอดจากงานวิจัยเก่าที่เคยทำเอาไว้แล้วนะสิ”
เกล้ามาศทำวิจัยเรื่องเครื่องคนตระไทยกับการนำมัคความเครียดตอนที่เรียน
จบปริญญาเอก

(กำไลมาศ : 141 – 142)

บทบาทการงานอาชีพของตัวละครเอกของพงศกรรมมีความสอดคล้องกับสถานภาพทาง
อาชีพของตัวละคร และการประกอบอาชีพทุกอาชีพตัวละคร ได้สมัครใจด้วยตนเอง และปฏิบัติ
หน้าที่ได้ถูกต้องตามครรลองคลองธรรม